

HET VERGETEN KIND TALKS

MADE BY **THE UNFORGETTABLES**
DE JONGERENRAAD VAN HET VERGETEN KIND

HET
VERGETEN
Kind

VOORWOORD TALKS MAGAZINE

“Lief zijn hé!”, zeg ik regelmatig op een quassiserieuze toon tegen mijn zoon van 13 jaar. Als hij kattenkwood uithaalt of in een baldadige bui is. Mijn puberende zoon weet eigenlijk niet zo goed hoe hij ‘het lief’ moet zijn. Maar ‘lief zijn’ is helemaal niet zo vanzelfsprekend voor duizenden kinderen in ons land. Want hoe doe je dat, als je zelf weinig liefde hebt gekend? Als je van jongs af aan opgroeit in angst en spanning en dagelijks geconfronteerd wordt met ernstige problemen van je ouders waar jij niets aan kunt doen, maar wel de dupe van bent. Als het thuis zo onveilig is dat je uit huis bent geplaatst. Dit alles laat diepe sporen na. De ruimte om onbewaarden liefde zijn, wordt kleiner en kleiner.

Zijn deze kinderen dan niet lief? Jazeker wel. Maar ook boos, bang, onzeker en eenzaam. En dat zie je vaak terug in hun gedrag. Logisch! Zou jij ook niet woedend en verdrietig zijn? Zou jij niet willen schreeuwen tegen de wereld: “Zie mij, wees lief voor mij!”

Het Vergeten Kind wens dat alle kinderen in Nederland veilig en liefdevol kunnen opgroeien. Natuurlijk het liefste thuis, maar helaas kan dat niet altijd. Als een kind niet in het eigen gezin kan opgroeien, is dat enorm ingrijpend. Opgroeien op een andere fijne plek waar het belang van het kind vooropstaat en waar het mag blijven wonen is dan cruciaal. Helaas is het nu zo dat te veel kinderen bij uithuisplaatsing terecht komen in ‘de carrousel’ van de hulpverlening, waarbij ze continue moeten doorverhuizen naar een andere plek, groep of pleeggezin. Zo herstelt een kind niet van emotionele of fysieke klappen. Deze carrousel moet stoppen!

Dit is dan ook het centrale thema van het magazine ‘Het Vergeten Kind Talks’ dat voor je ligt. Het is gemaakt door onze jongerenraad ‘The Unforgettables’. Krachtige jongeren waar we als stichting heel trots op zijn en die de stem vertegenwoordigen van alle kwetsbare kinderen in ons land. Jongeren die allen ‘ervaringsdeskundig’ zijn en met hun moedige en ontroerende verhalen dat als kinderen thuis niet veilig kunnen opgroeien, ze een fijne woonplek nodig hebben

met oprechte aandacht voor ze en mogelijkheden om zich te kunnen ontwikkelen.

Het Vergeten Kind zet zich in voor een positieve omgeving voor kwetsbare kinderen. Waar het veilig is, waar warmte en positieve aandacht is. Wij hopen dat u ons daarbij wilt helpen, zodat deze kinderen weer een zonnige toekomst tegemoet gaan en mogen ervaren wat het betekent om liefde te krijgen en dat weer weg te kunnen geven. Want dan voelt een kind zich veilig om het gedrag te tonen dat past bij zijn stemming op dat moment. Lief, stout, boos, verdrietig, vrolijk! Als een kind dat allemaal durft te laten zien, zonder angst voor de gevolgen, dan pos doen wij het goed.

Veel leesplezier!

Daphne Schreuder
Hoofd Campagne & Events
Eindredacteur

VOORWOORD HET VERGETTEN KIND TALKS

Ik ben Zoë, ik ben 16 jaar en ik zit in de jongerenraad van Het Vergeten Kind. We heten The Unforgettables. Toen ik een klein meisje was, ben ik uit huis geplaatst. Ik heb op verschillende plekken gewoond, totdat ik op mijn zevende een fijn thuis vond in een gezinshuis van Lenie. Inmiddels is Lenie mijn pleegmoeder en ben ik erg blij dat ik een goede en veilige plek heb gevonden.

Dat geldt helaas niet voor alle kinderen in Nederland. Sommige kinderen kunnen niet meer thuis wonen en verhuizen door van de ene plek naar de andere. Voor deze kinderen zetten we ons als jongerenraad in. Dat doen we onder andere door onze eigen verhalen te delen in dit magazine. Het Vergeten Kind Talks.

De campagne die centraal staat in dit magazine heet 'Stop de Carousel' en daar staan wij als jongerenraad vlakant achter. Stop de carousel van het doorverhuizen, stop het steeds opnieuw vrienden moeten maken, stop het je nergens thuis voelen. Het moet anders. Ik ben zelf ook veel verhuisd, tot ik Lenie ontmoette. Ik hoop dat ik door het delen van mijn verhaal wat ogen kan openen, dat er wat gedaan kan worden aan het systeem van doorverhuizen, want ik gun ieder kind een veilige plek om op te groeien.

Eén kind kan misschien geen verschil maken, maar als wij samen onze stem laten horen, is de kans groter dat we wel worden gehoord. En met jou samen kunnen we misschien wel echt iets veranderen.

Benieuwd naar mijn verhaal en dat van de andere Unforgettables? Blader dan gauw verder, want we delen het graag.

Veel leesplezier!

Zoë

the UNFOR
GETTABLES

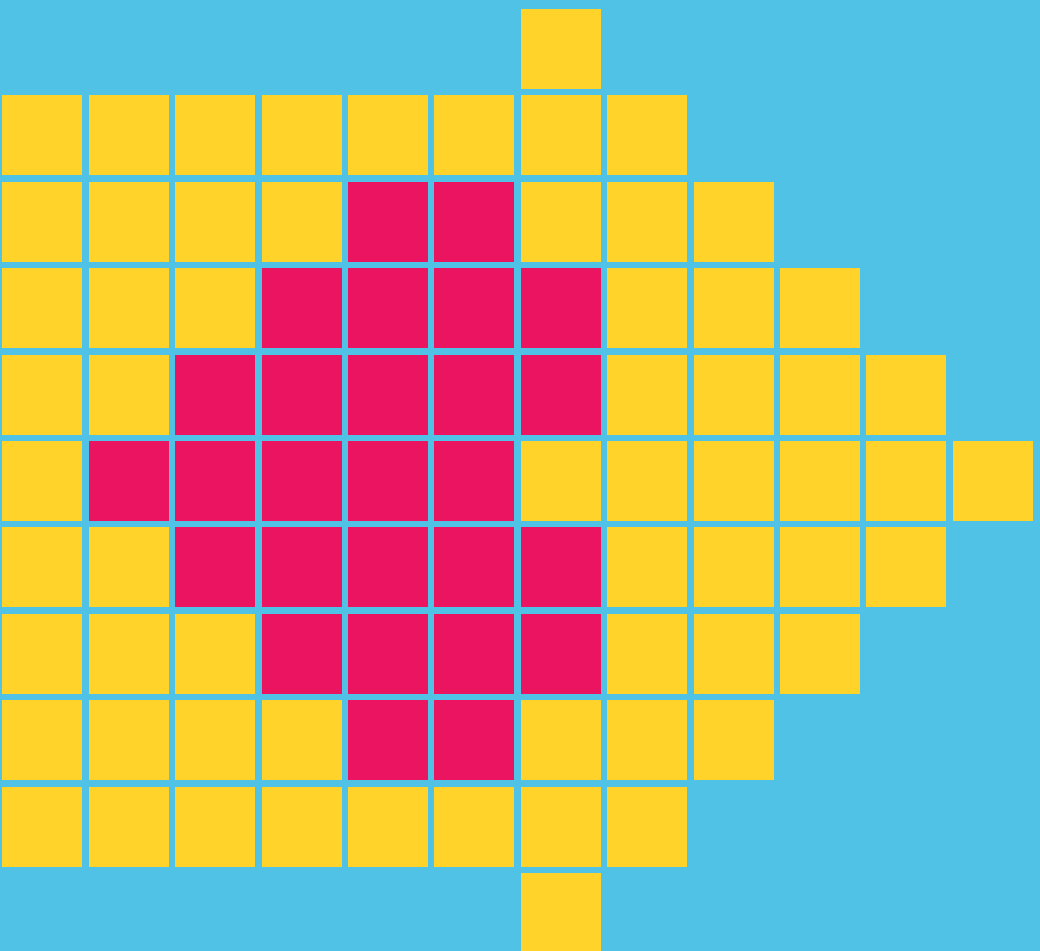
INHOUDSOPGAVE

02	VOORWOORD	Daphne Schreuder
04	VOORWOORD	Zoë
08	Wij willen NIET steeds OPNIEUW BEGINNEN	
10	HET VERHAAL van Esmiraldo	
12	HET VERHAAL van Daan	
14	INTERVIEW OVER HET MANIFEST	Berdien Jager
16	MANIFEST	Stop de Carrousel
18	OP BEZOEK BIJ...	Jeugddorp De Glind
24	DE JONGERENRAAD van Het Vergeten Kind	
30	DE JONGERENRAAD: het smoelenboek	
32	HET VERHAAL van Zoë	
34	HET VERHAAL van Nickolay	
36	OP BEZOEK BIJ...	de gemeente Geldrop-Mierlo & HEPIE (T)HUIS
42	GEDICHT	Victor
44	ONVERGETELIJKE VRAGEN oon...	Margrite Kalverboer
50	(T)HUIS van mijn dromen	
58	HET VERHAAL van Sharana	
60	HET VERHAAL van Larissa	
62	HET VERHAAL van Jana	
64	HOTEL HEPIE ALMERE moet er komen!	
70	De BAAS voor één dag	
78	OP BEZOEK BIJ...	Sterk Huis
83	Wat het betekent om een UNFORGETTABLE te zijn	
88	OVER Het Vergeten Kind	
90	SLOTWOORD	Nuno
91	COLOFON	

WIJ WILLEN NIET STEEDS OPNIEUW BEGINNEN

Er zijn duizenden kinderen in ons land voor wie het niet meer veilig is om thuis te wonen. Deze kwetsbare kinderen hebben een stabiele, fijne plek nodig om verder op te groeien. De huidige realiteit laat helaas een ander beeld zien. Uit huis geplaatste kinderen draaien mee in 'de carousel' van de hulpverlening, waarbij ze continu moeten doorverhuizen naar een andere opvanglocatie of pleeggezin. Weer een rondje in de carousel: opnieuw beginnen, andere gezichten, een nieuwe school en ondertussen nog steeds op zoek naar dat warme thuis. Esmeralda en Daan vertellen wat voor invloed 'de carousel' op hun leven heeft gehad. In dit magazine delen jongeren hun verhaal.

ALS **KIND** HAD IK ALTIJD HET IDEE DAT IK **TOCH** **WEER WEG** MOEST GAAN

Dordrecht, Zwijndrecht, Middelburg,
Zwijndrecht, Dordrecht, Tilburg,
Boskoop, Waddinxveen, Gouda,
Apeldoorn, Hoenderloo, Klarenbeek,
Hoenderloo, Klarenbeek, Zutphen,

Harreveld, Dordrecht. Dat is de volgorde
van de zestien keer dat Esmeralda (19)
naar een andere stad is verhuisd.

"Ik was twee jaar toen ik uit huis werd geplaatst. Mijn moeder kon niet goed voor mij zorgen en daarna heb ik even bij mijn oma gewoond. Vervolgens ben ik naar een internaat gegaan bij Tilburg in de buurt. Bijna elke verhuizing betekende ook een verhuizing naar een andere stad. De meeste tijd woonde ik eigens maar kort, soms waren er spanningen en kreeg ik ruzie. Mijn vrouwen in mensen is ook heel laag, want ik heb nooit geleerd om me te hechten. Als kind had ik het idee dat ik toch wel weer weg moest gaan."

Pleegouders Juidith en Jan Willem

"In Waddinxveen heb ik het meeste opgebouwd qua vrienden en ook het langst gewoond. Ik kon toen nog niet goed aan mensen laten zien dat ik ze nodig had, wat wel zo was, en dan werd ik opstandig. Ik woonde bij Juidith en Jan Willem, mijn pleegouders. Met hen heb ik een goede band en ook nog altijd contact. Omdat ik vaak in de problemen raakte, ging ik daarna naar een behandelgroep in Gouda om aan mezelf te werken. Vervolgens heb ik een jaar op een leefgroep in Hoenderloo gewoond, mijn voogd had me daartoe gestuurd, inmiddels was ik veertien jaar."

Lieve begeleiders

"Het ging steeds slechter met mij en ik kon niet in Hoenderloo blijven. Ik ging naar een internaat in Klarenbeek. Daar kon ik alleen tijdelijk blijven en ik raakte in een neerwaartse spiral.

Toen ging ik, weer tijdelijk, naar Zutphen en daarna naar Harreveld. Op die plek had ik hele lieve begeleiders. Wim was mijn lievelingsbegeleider, hij luisterde echt en gaf goed en fijn advies. Daardoor kreeg ik weer meer contact met mijn oma en tante en daar ging ik vanaf dat moment om het weekend heen."

Zelfstandig

"Daarna ging ik naar Dordrecht, waar ik oorspronkelijk vandaan kom. Ik was zestien en al heel zelfstandig voor mijn leeftijd, juist door het vele verhuizen. Want al vanaf jonge leeftijd doe ik mijn eigen was en kook ik regelmatig voor groepen. Op mijn zestiende mocht ik nog niet op mijzelf wonen, maar was ik eigenlijk al volwassen. Als ik dit nu zo vertel, besef ik, ineens dat ik veel heb moeten wachten. Bij al het verhuizen hoort ook veel wachten."

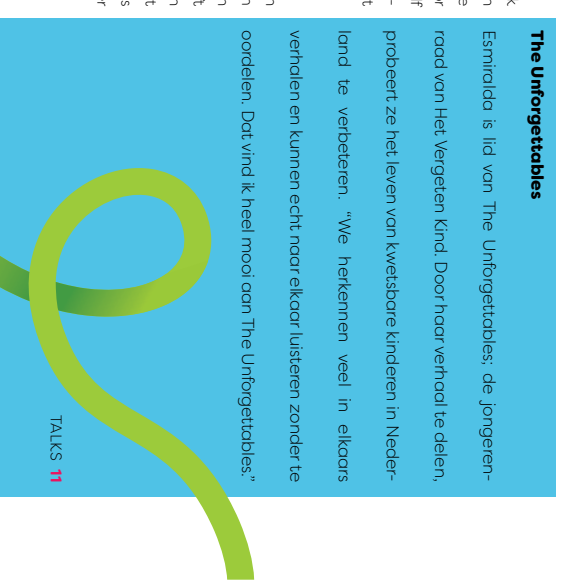
Beloftes

"Nu ik volwassen ben, merk ik eigenlijk pas dat ik last heb van hoe het vroeger ging. Zo vind ik het nog steeds moeilijk om echte relaties aan te gaan. Ik heb een hele leuke vriend en dan merk ik dat toch ook wel ja. Wat vrienden maken betreft heb ik dat ook nooit goed geleerd. Je maakt vrienden en ineens moet je allebei weg en woon je aan de andere kant van het land. Altijd het gevoel hebben dat er loze beloftes gedaan worden, dat is lastig als kind. Nu heb ik dat niet meer

zo hoor, want nu bepal ik natuurlijk zelf of ik verplaats. Als ik iets zou mogen veranderen, dan zou het zijn dat er meer naar het kind zelf gekeken wordt. Ik gun alle jonge kinderen een vertrouwde thuisplek. Gewoon een vaderfiguur en een moederfiguur in plaats van zo ontzettend veel verschillende begeleiders."

The Unforgettables

Esmeralda is lid van The Unforgettables, de jongerenraad van Het Vergeten Kind. Door haar verhaal te delen, probeert ze het leven van kwetsbare kinderen in Nederland te verbeteren. "We herkennen veel in elkaars verhalen en kunnen echt naar elkaar luisteren zonder te oordelen. Dat vind ik heel mooi aan The Unforgettables."

DOOR ZOVEEL VERHUIZEN KRIJG JE HET IDEE DAT JE NIET GOED GENOEG BENT

Daan (20) is op zijn zestiende uit huis geplaatst. Hij verhuisde van groep naar groep en zag meer dan honderd verschillende hulpverleners. Elke keer weer nieuwe groepsleidingen, therapeuten, zorgcoördinatoren. Nergens voelde het

echt als thuis. Op dit moment voelt Daan zich prettig, in een gezinshuis waar hij zelfstandig woont. "Mijn gezins-huisouders bieden mij naast een verblijf ook een netwerk buiten de jeugdhulpverlening. Ik weet zeker dat als ik hier weg ben, ik nog altijd welkom ben."

12 TALKS

"Op mijn vijftiende gingen mijn ouders scheiden. Dat veranderde mijn leven. Ik worstelde met mijn loyaliteit, verhuisde van mijn moeder naar mijn vader en weer terug. Ik werd opstandig en was de hele dag bezig met gamen. Uiteindelijk werd er ingegrepen door ambulante begeleiders: ik was zestien toen ik uit huis werd geplaatst. Mijn ouders konden niet meer goed voor me zorgen, zo simpel is het eigenlijk. Eerst kwam ik in een crisiscopvang terecht, daarna ging ik naar een leefgroep bij het Leger des Heils en daarna ben ik nog vier keer verhuisd. Dit is dus mijn zesde plek in vier jaar."

Pijnlijk

"Steeds zoveel te moeten verhuizen is pijnlijk. Je hebt het idee dat je niet goed genoeg bent, want je mag nergens lang blijven. Ondanks dat ik me nergens meer echt thuis voel, probeer ik het wel zo huiseijk mogelijk te maken, waar ik ook ben. Ik neem bijvoorbeeld tijd een foto van mij en mijn broertje mee en hang ook altijd een klein basketbalnetje aan de deur. Ik probeer het gezellig te maken, met mijn eigen spullen en niet die van een instelling. Maar hoe gezellig ik het ook maak, er is een rusteloosheid ontstaan. Het is bijna verhuiscuong. Als ik ergens een jaar woon, word ik omstuit en zelfs als ik me er fijn voel, ervaar ik een gevoel van: ik moet hier weg."

Wel honderd begeleiders

"De jeugdhulpverlening heeft binnen behandelgroepen een

systeem waarin je om de negen maanden moet verhuizen. Daardoor heb ik in totaal zes verschillende plekken gehad. Zelf zou ik, kinderen en jongeren zo lang mogelijk op één locatie laten blijven. Nu kun je je bijna niet hechten aan je groepsleden, maar ook niet aan de hulpverleners. Je komt zoveel verschillende mensen tegen: psychiaters, groepsleiding, behandelcoördinatoren, therapeuten... Ik heb er wel meer dan honderd gezien, wat maakte dat ik er niet meer over plekkeerde om mijn persoonlijke verhaal wéér met een vreemde te delen."

Een netwerk opbouwen

"De professionals die ik op mijn pad ben tegengekomen deden hun best, maar bewaarden toch een bepaalde afstand. Dat heb ik jammer gevonden: ik miste een knuffel, oprecht contact. Op dit moment woon ik zelfstandig binnen een gezinshuis en ben ik blij met het contact dat ik heb met mijn gezinshuisouders. Hier heb ik het gevoel dat - als ik straks weg ben - nog altijd welkom ben. Vorige week ben ik mee geweest naar de 29e verjaardag van een oud-pleegzoon. Hij woont hier vet lang niet meer, maar komt nog regelmatig langs. Dat vind ik heel mooi. Als ik hier weg ben, blijft dit deel van mijn netwerk in stand en zal ik nog altijd welkom zijn."

The Unforgettables

Daan is lid van The Unforgettables: de jongerenraad van Het Vergeten Kind. Door zijn verhaal te delen, probeert hij het leven van kwetsbare kinderen in Nederland te verbeteren. "Ik denk dat jongeren heel veel te zeggen hebben over hoe de jeugdhulpverlening beter kan. Hulpverleners weten namelijk niet altijd waar de verbeterpunten liggen, simpelweg omdat ze het niet kunnen weten. Bij The Unforgettables delen we onze kennis als ervaringsdeskundigen en buiten dat ik dit heel erg tof vind, is dat ook gewoon heel erg nodig."

TALKS 13

EEN VEILIG EN LIEFDEVOL THUIS WAAR EEN KIND KAN BLIJVEN

Het Vergeten Kind vindt dat alle

kinderen die uit huis zijn geplaatst recht hebben op een veilige, vaste en fijne plek. Helias is de realiteit anders; een groot deel van de uit huis geplaatst kinderen moet namelijk veel verhuizen

binnen de jeugdhulpverlening. Omdat dit écht moet veranderen, heeft Het Vergeten Kind een manifest ontwikkeld. Berdien Jager, medewerker onderzoek en kwaliteit bij de stichting, vertelt er meer over.

Wat is een manifest eigenlijk?

"Een manifest is een oproep tot verandering; simpel gezegd een lijst met verbeterpunten. Wij hebben een manifest dat bestaat uit vier punten en willen zo echt iets veranderen in het huidige jeugdhulpverleningssysteem. Dat is op dit moment namelijk niet goed ingericht. Kinderen en jongeren moeten te vaak verhuizen en worden ontzettend veel verplaatst. Wij denken dat het nodig is dat kinderen die uit huis geplaatst zijn naar een veilige en stabiele plek gaan waar ze ook kunnen blijven. We hopen dat heel Nederland door ons manifest inziet dat het zo echt niet langer kan."

Waarom verhuizen kinderen dan zo veel?

"Door zijn meerdere redenen voor. De residentiële jeugdhulp in Nederland is onvoldoende gericht op eigens langdurig wonen. Zo woon je op veel behandelgroepen voor de duur van je behandeling. Je krijgt dan bijvoorbeeld een 'beschikking' voor een jaar en daarna volgt een nieuw hulptraject op een nieuwe woonplek. Ook hebben we in Nederland aparte plekken voor crisishulp en kamertaining en zijn leefgroepen vaak gebonden aan een bepaalde leeftijd (bijvoorbeeld 8 t/m 12 jaar). Daarnaast proberen we in eerste instantie bij uitplaatsing te kiezen voor de 'lichtst, mogelijke vorm' van hulp. We kiezen dus vaak eerst voor plaatsing in een pleeggezin. Als blijkt dat dit te weinig begeleiding is voor het kind, plaatsen we door. Deze werkwijze maakt de kans op doorver-

huizen groot. Te vaak is er bovendien sprake van een slechte match tussen woonplek en kind. Sinds de gemeenten verantwoordelijk zijn voor de jeugdhulp, speelt ook de aanbesteding een rol in het verplaatsen van kinderen. Als een gemeente het geld niet meer aan instelling Y geeft, maar aan instelling X, dan moeten alle kinderen uit instelling Y verhuizen naar instelling X."

Hoe kwam het manifest tot stand?

"Het is allemaal begonnen met de documentaire Alicia, gemaakt door Maasja Ooms. In die docu volg je Alicia, die steeds maar moet verhuizen en mede door dat verhuizen gaat het steeds slechter met haar. Het is een aangrijpend verhaal en iedereen die maar iets te maken had met de jeugdhulpverlening was aangeslagen. Ook mensen die helemaal niets wisten van deze problematiek konden hun ogen niet geloven. De producent Gerutti Film is vervolgens samen met Maasja Ooms gestart met bijeenkomsten waar hulpverleners en beleidsmedewerkers met elkaar spraken en discussieerden. Iedereen vond: het moet anders! Het Vergeten Kind vond dat ook. Het kan gewoon niet dat je kinderen op zoveel verschillende plekken moet wonen, uitplaatsing is al erg genoeg."

Het Vergeten Kind heeft ook een jongerenraad, The Unforgettables. Wat is hun rol?

"Deze jongeren vertelden ons ook wat het met je doet als je steeds naar een andere plek gaat. Sommigen zijn daardoor

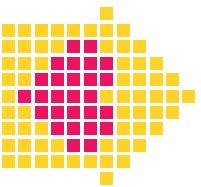

zelfs zonder hun broertjes en zusjes opgegroeid. Natuurlijk hebben we dus heel erg naar deze jongeren geluisterd; ze hebben ons scherp gehouden en steeds feedback gegeven terwijl we het manifest ontwikkelden. Ze deelden nuttige dingen, zoals: 'verhuizen' klinkt te positief, het voelt als verplaatst worden, dus waarom niet de term 'verplaatsen' gebruiken? Ook gingen ze met elkaar in gesprek over wat de juiste volgorde van de manifestpunten zou zijn en vertelden ze over de consequenties die het verplaatsen voor hen had. We hebben dus erg veel aan The Unforgettables gehad. Het gaat uiteindelijk over hun leven."

Wat wil Het Vergeten Kind bereiken met het manifest?

"Wij vinden dat de carrousel van het doorverplaatsen moet stoppen. Een van onze Unforgettables heeft op haar 19e al op twintig verschillende plekken moeten wonen, dat kan toch echt niet. Onze visie is dat elk kind een liefdevol en veilig thuis verdient waar het kan blijven. Als dat niet kan bij eigen ouders, moet er een goede vervangende plek zijn. Wij moeten dat als maatschappij voor deze kinderen regelen. Dat zijn we aan hen verplicht."

Het hele manifest vind je op de volgende pagina's.

STOP DE CARROUSEL

In Nederland wonen de gelukkigste kinderen van de wereld. Toch geldt dit geluk helpas niet voor iedereen. Duizenden kinderen kunnen niet meer bij hun eigen vader en moeder wonen, omdat dit een gezonde en veilige ontwikkeling in de weg staat.

Niet in het eigen gezin kunnen opgroeien, is enorm ingrijpend in een kindertleven. Het is daarom cruciaal om deze kwetsbare kinderen een stabiele omgeving met een positief perspectief te bieden. De huidige realiteit is echter dat te veel kinderen gaan meedraaien in 'de carrousel' van de hulpverlening, waarbij ze continu moeten dooverhuizen naar een andere plek, groep of pleeggezin. Weer een rondje in de carrousel: opnieuw beginnen, andere gezichten, een nieuwe school en onderfussen proberen een warm en liefdevol thuis te vinden. Zo herstelt een kind niet van emotionele of fysieke klappen.

Jordyden is acht jaar oud. Hij was ernstig ondervoed en verwaarloosd toen hij onder politiebegeleiding uit huis werd geplaatst. Hij was toen een klein, angstig jongetje van drie jaar oud. Het crisisspleeggezin waar hij terecht kwam kon hem niet houden, omdat hij veel agressief gedrag liet zien. Woarschijnlijk vanwege het geweld dat hij thuis had meegemaakt.

Hij werd geplaatst in een observatiegroep in een stad ver bij zijn dorp vandaan. Daar onderzochten ze hem om hem vervolgens door te plaatsen naar een behandelingsgroep aan de andere kant van het land. Na zes maanden moest hij daar weg en kwam hij in een leefgroep te wonen, in afwachting van een nieuw pleeggezin. Dat ging niet goed. Inmiddels woont hij sinds een paar weken bij zijn derde pleeggezin. Jordyden hoopt dat hij nu wel mag blijven. Hij denkt dat het door hem komt dat hij nergens kan blijven wonen: "Ik ben gewoon niet lief genoeg..."

Dit moet anders!

Het Vergeten Kind roept op:

- 1 Bied kinderen in de residentiële hulp een vaste woonplek.**
Kinderen hebben behoefte aan stabiliteit. Als ze een plek fijn vinden, moeten ze er kunnen blijven wonen. Ze mogen niet steeds worden doorgeschoven naar een nieuwe groep, nieuwe hulpverleners en nieuwe behandelplannen.
 - 2 Zorg dat die plek ook de juiste is voor het kind.**
Bepaal waar het kind de meest passende zorg kan krijgen. De woonplek moet geen tussenstation zijn, maar een volledige vorm van hulp. Ga daarbij uit van de vraag van het kind en niet van het aanbod in zorgarrangementen.
 - 3 Maak die plek fijn en veilig.**
Geef de plek zo vorm dat het kind zich veilig en geborgen voelt. Heb oprechte aandacht voor het kind en zorg voor een plezierige leefomgeving.
 - 4 Bied een kind ook buiten de jeugdhulp een eigen netwerk.**
Ieder kind heeft een netwerk (nodig). Mensen die er onvoorwaardelijk (en onbetaald) zijn, ook na het jeugdhulptraject.
- Aan de zorgprofessionals ligt het niet, die zijn enorm begaan met de kinderen. Maar ze worden geconfronteerd met een systeem waarin het heel ingewikkeld is om het belang van het kind centraal te stellen. Ze moeten rekening houden met wettelijke kaders, zorgarrangementen, budget per bezet bed en wachtlijsten. Vervolgens komen veel kinderen op plekken terecht waar ze niet horen. Met als gevolg: keer op keer verhuizen. Als we kinderen uit huis plaatsen, moeten we dat goed doen.

Om deze verandering in gang te zetten, is lef nodig. En we moeten het samen doen. Doe je mee?

DOOR STRUCTUUR, ROUTINE EN WARMTE BLOEIEN KINDEREN IN DE GLIND WEER OP

De Glind is een gewoon, klein, groen dorp in het midden van ons land. Bijzonder wordt het pas als je weet dat er achter 25 van de 140 voordeuren een gezins-kind zit. Hier is absoluut geen sprake van een carroussel van doorverhuizingen. In dit dorp vinden 120 uit huis geplaatste kinderen namelijk een veilig en vast thuis bij betrokken, warme en professionele opvoeders. Ambassadeur Natasja Froger en Unforgettables* Esmeralda en Zoë gingen op visite.

"Om niet over, maar met jongeren te praten, richtte Het Vergeten Kind vier jaar geleden de jongerenraad 'The Unforgettables' op. Een raad gevuld met kinderen en jongeren die weten hoe het is om in een kwetsbare situatie op te groeien. Het Vergeten Kind vindt dat juist hun mening ertoe doet. The Unforgettables laden hun stem horen en er wordt voor hen geluisterd. Het gaat immers om hun leven, hun problematiek en hun leefomgeving."

"Het lijkt echt wel een gewoon dorp", zegt Unforgettable Esmeralda als we de hoofdstraat van De Glind inrijden. De Glind oogt inderdaad als een doorgewoon dorpje, met een kindertoeinderij, een kerkje, een bushalte, een school en een restaurant. "Dat is ook precies de bedoeling", zegt Rob Plessen, medewerker van Stichting Leugddorp De Glind, even later als we in de jongerenssoos zitten. "Kinderen die naar De Glind verhuizen, komen vaak van afgesloten plekken waar de ene keer Uantje en de andere keer Pietje voor de groep staat. Dat is onrustig en niet helpend als je veel hebt meegemaakt. Onze gezinshuizen staan midden in het normale leven en worden bewoond door professionele opvoeders, die er 24 uur per dag voor de kinderen en jongeren zijn. Zo weet je als kind waar je aan toe bent; je staat elke dag met dezelfde mensen op, de regels blijven hetzelfde, de structuur is hetzelfde. We houden het gewone dagelijks leven in stand en dat is voor ons de sleutel tot fijn en gezond opgroeien."

Esmeralda: "In de normale jeugdhulpverlening kijkt men naar je problematiek. Hoe 'zwaarder' de problematiek, hoe eerder je gestolen wordt gepicast. Hoe plaatsen jullie hier?"

Rob: "Wat ons betreft is de dagelijkse routine het uitgangspunt, ook als een kind veel heeft meegemaakt. Dus we kijken niet per se naar 'de problematiek', we kijken welke kinderen in welke huizen passen. Past dit kind met deze behoefte bij deze

gezinshuisouder met dit karakter? Is dat een goede match? Zo proberen we voor alle kinderen een fijn en langdurig thuis te creëren."

Vanuit de soos lopen we naar het gezinshuis van Wolter en Sandra, waar alleen maar melden wonen. Onderweg komen we langs het restaurant, waar jongeren een leer- of ervaringsplek hebben. Ook dat is bijzonder aan De Glind, vertelt Rob. "Er is een cluster 4-school in het dorp, maar er kan tevens stage worden gelopen in het restaurant. Ook zijn er plekken voor kinderen en jongeren die niet naar school kunnen. Die kunnen in de groenvoorziening aan de slag of in de houtbewerking, allemaal hier in het dorp." Eenmaal bij het gezinshuis mogen we achterom via de tuin naar binnen. "Weer net als in een dorpje", lacht Natasja.

Het gezinshuis van Wolter en Sandra

Gezinshuisouder Wolter en zijn biologische dochter Jasmijn verwelkomen ons in hun huis. Wolter en zijn vrouw Sandra hebben al drie jaar een gezinshuis in het dorp. Het is een huis voor jongeren die op hun vorige plek gestoten dreigden te moeten gaan wonen. "De carroussel van doorverhuizen in de jeugdhulpverlening is zo log, we schuiven en we schuiven maar. Vooral met jongeren die het heel erg lastig hebben. Dat moet anders en dat gaat hier gelukkig ook anders", zegt Wolter. "Het mooie aan De Glind vind ik namelijk dat kinderen

HIER KAN IK EEN BEETJE VAN MIJN VERLOREN JEUGD INHALEN

en jongeren hier echt kunnen herstellen en opgroeien. Ze mogen zijn wie ze willen zijn." Als gezinshuisouder kiezen Wolter en zijn vrouw er heel bewust voor om daar fulltime aan bij te dragen. "Natuurlijk kan dat ook lastig zijn, er wordt in dit huis wel eens een bord door de kamer gegooid hoor. Maar als een van de meiden moet afscoelen, kan ze gewoon even naar een ander gezinshuis lopen. Daar vindt ze dan een luisterend oor, komt ze bij en als ze terugkomt, krijgt ze van mij weer een kopje thee."

Inmiddels zijn er wot jongeren binnengedruppeld. Iris (16), die bij Wolter en Sandra woont, maar ook Jeffrey (17), Lieke (13) en Cherilyn (17) die in andere gezinshuizen in het dorp wonen. Ze drinken een kopje thee met Zoë, Esmiralda en Natasja. "Wat fijn dat jullie even met ons willen kletsen", glimlacht Natasja. "Ik ben heel benieuwd naar jullie verhalen, maar deze Unforgettables stellen de vragen." En zo start het interview tussen de jongeren.

Zoë: "Hoe vinden jullie het om hier te wonen?"

Iris begint te vertellen. "Toen ik zes jaar was, werd ik uit huis geplaatst. Daarna ben ik een paar keer verplaatst en sinds twee jaar woon ik bij Wolter en Sandra. Ik vond het moeilijk om te wennen, omdat ik mijn vertrouwen in volwassenen een beetje was kwijtgeraakt. Ik had het idee dat er toch niet naar me geluisterd zou worden, maar bij Wolter en Sandra is dat

echt anders. Natuurlijk is niet alles meteen makkelijk, zo vind ik school niet fijn, maar in dit gezinshuis ben ik wel op mijn plek." Cherilyn knikt, ook zij voelt zich thuis in De Glind. "Ik ben ook op mijn zeeide uit huis geplaatst en heel vaak verhuisd. Hoe vaak weet ik niet eens meer! Sinds vier jaar woon ik hier en mijn gezinshuis voelt echt als een familie. Ik heb het idee dat ik hier een beetje van mijn verloren jeugd kan inhalen. En wat ook leuk is: er is hier veel te doen voor kinderen. Als ik sparring heb, loop ik gewoon even naar de paarden. Die kan ik dan borstelen, oaien of erop rijden."

Esmiralda: "Wat vinden jullie bijzonder aan De Glind?"

Daar heeft Lieke niet lang over na te denken. "Ik voel me hier echt veilig. Als er iets is, kan ik overal terecht. Niet alleen bij mijn eigen gezinshuisouders, maar ook bij andere gezinshuisouders of bij andere mensen in het dorp. Iedereen kent elkaar en is er voor elkaar. Dat vind ik heel bijzonder. Ik heb op veel groepen gewoond en daar ken je elkaar een stuk minder goed. Ik vond het lastig om me daar thuis te voelen. Ook vind ik de activiteiten die hier allemaal georganiseerd worden superleuk, ik zit op Zingen en op Musica!" Jeffrey sluit zich daarbij aan. "Het bijzondere aan De Glind vind ik dat het me zoveel kansen biedt. Ik heb hier geleerd hoe ik radio moet maken bij Glindradio. Ik doe verslaggeving en ben wekelijks te gast in het radioprogramma van iemand anders. Op dit moment woon ik in een doorstroomgezinshuis, met twee

HET BIJZONDERE AAN DE GLIND IS DAT HET ME KANSEN BIEDT

gezinshouders en twee andere jongeren. We worden goed geholpen om zelfstandig te worden. Zo moet ik bijvoorbeeld een paar keer per week voor mezelf koken. Ik hoop dat ik over een tijdje op mezelf kan wonen, het liefst in het dorp, met een beetje begeleiding."

De toekomst

Door het waarborgen van een dagelijkse routine in een kleinschalige, warme omgeving met veel activiteiten bloeien kinderen op in Jeugddorp De Glind. De jongeren aan tafel weten bijvoorbeeld heel goed wat ze willen met hun toekomst. Iris vertelt: "Ik wil later mijn diploma als verloskundige halen en ik wil heel graag moeder worden." Cherilyn weet het ook al: "Ik wil op een school werken. Maar ik wil kinderen niet alleen dingen leren, ik wil ze ook liefde geven, omdat ik weet dat ieder kind dat nodig heeft." Deze meiden hebben zich ontwikkeld, zijn enorm gegroeid en dat is waar gezinshouder Wolter het allemaal voor doet. "Gezinshouder zijn is eigenlijk geen werk, het is je leven. Het hoort erbij voor mij en voor Sandra en onze dochter Jasmijn. Het houdt nooit op, maar dat hoeft ook niet. Als ik zie hoe deze meiden, die zoveel te verdienen hebben gehad, opbloeien en groeien, ben ik opgetrapt. Daar doen we het allemaal voor."

WE ZIJN DE STEM VOOR KINDEREN DIE HET OOK MOEILIK HEBBEN

Drie jaar geleden richtte Het Vergeten Kind The Unforgettables op. Een jongerenraad die de stichting voorziet van informatie én een stem is voor alle kwetsbare kinderen van Nederland. The Unforgettables volgen een leerzaam programma van drie jaar. Nu de eerste jongeren afzwaaien, maken we de balans op. “Ministers en journalisten luisteren naar ons, omdat wij echt ervaring hebben en weten waar we over praten.”

DOOR MET JONGEREN TE PRATEN DOORLEEF JE DE VERHALEN

Als we echt iets voor kinderen willen betekenen, moeten we niet over hen praten, maar mét hen. Vanuit die gedachte richtte Het Vergeten Kind in 2016 The Unforgettables op. Een jongerenraad van inmiddels vijftig kinderen uit het hele land die uit eigen ervaring kunnen vertellen hoe het is om op te groeien zonder veilige gezinsituatie.

"De jongerenraad voert Het Vergeten Kind met informatie", legt Marguerite Opstelten, Hoofd Programmas van Het Vergeten Kind, uit. "Zonder The Unforgettables zou ons werk veel abstracter zijn. Door met de jongeren te praten, doorleef je de verhalen meer en voel je nog meer de noodzaak iets te doen aan de problemen die zij benoemen. Daarnaast opent onze jongerenraad ook deuren. Politici vinden het interessant om direct van de jongeren te horen hoe zij de zorg ervaren. Het politieke klimaat is er goed voor. Ook Kinderombudsman Margritte Kalverboer spreekt zich sterk uit om de stem van kinderen en jongeren te laten horen."

Unforgettable van het eerste uur, Laxxang, kent inmiddels de impact van haar verhaal. "Ik ben bij The Unforgettables gevraagd omdat ik uit eigen ervaring kan vertellen hoe het is om als kind in een asielzoekerscentrum te wonen. Ik heb mijn verhaal vaak verteld. Aan ministers, in een talkshow op RTL 4, aan journalisten. Mensen luisteren echt naar je, omdat je ervaring hebt en weet waar je over praat."

Tijdens trainingsweekenden leren The Unforgettables hun verhaal te delen met de buitenwereld. "We leren de kinderen hun verhaal te vertellen zonder dat het hen zelf steeds rolt", legt Marguerite Opstelten uit. "Samen vinden we de bodans tussen wat je wel en niet vertelt. Niet ieder detail van je leven

hoef je te delen. Het gaat erom dat je duidelijk maakt wat er anders kan."

Unforgettable Alondra ziet daardoor na drie jaar een ontwikkeling bij zichzelf: "Ik heb geleerd hoe ik moet omgaan met de media. Hoe ik voor mezelf moet opkomen en hoe ik sterk in mijn schoenen kan staan. Daardoor kan ik nu een stem zijn voor andere kinderen die opgroeien in een slechte thuisituatie."

Naast het werken aan zelfvertrouwen en het leren vertellen van hun eigen verhaal, hebben The Unforgettables nog een belangrijke meerwaarde voor de ontwikkeling van de deelnemers. Marguerite: "In de drie jaar tijd werken we aan een sterke band tussen de deelnemers. Hierdoor bouwen ze een immens nieuw netwerk op. Een vangnet waar ze na The Unforgettables ook hun voordeel mee doen, want juist het ontbreken van een netwerk, een steunpilaar, kan zorgen voor instabiele situaties. De jongeren hebben straks meer mensen bij wie ze kunnen aankloppen als ze ergens mee zitten."

Na drie jaar groeien en ontwikkelen, is het nu tijd voor een nieuwe stap. De oudere Unforgettables dragen het stokje over aan de nieuwe jongeren. "Ik ben iedere keer weer verbasd over de geweldige manier waarop de jongeren dat doen", zegt ambassadeur Juvot Westendorp. "De doorgevoerde Unforgettables nemen de nieuwe jongeren onder hun vleugels. Dat doen ze zelf hè, daar is geen aanmoediging voor nodig. Deze jongeren zijn gewend mensen op afstand te houden, door wat ze in hun leven hebben meegemaakt. Juist doordat ze bij The Unforgettables met gelijkgestemden zijn, kunnen ze hun schild laten zakken en creëren ze samen die unieke sfeer."

IK HEB GELEERD HOE IK VOOR MEZELF MOET OPKOMEN

Bij haar eerste kennismaking als Unforgettable, ontmoet Lotisha die sfeer ook: "Wat mij het meest is opgevallen, is dat iedereen open staat voor elkaar, iedereen snapt waar je het over hebt. Dat is op school niet zo. Hier heb ik veel meer herkenning."

Nieuwkomer Milan is klaar voor zijn taak: "Ik ben blij dat ik erbij gekomen ben. Wij kunnen als Unforgettables met elkaar verhalen uitwisselen. Dat helpt. Daardoor krijg ik meer zelfvertrouwen, zodat ik mijn verhaal ook met de buitenwereld durf te delen."

Vriend van de stichting Dolores Leeuwijn heeft wat dat betreft nog een belangrijke tip voor de jongeren: "Laat je niet gek maken over het feit dat je de stem van 'beni. Daarvoor hoeft je namelijk niet anders voor te doen dan je bent. Juist door jouw unieke verhaal te vertellen, ben je die stem."

Het Vergeten Kind zet onderwerpen stappen om met The Unforgettables nog meer het verschil te maken voor kinderen en jongeren die opgroeien in onstabiele situaties. "We willen het land in om in gesprek te gaan over wat er beter kan. Daarbij pretenderen we het niet perfect te weten. We willen juist samen met de professionals bespreken wat er mogelijk is en waar wij met The Unforgettables en Het Vergeten Kind kunnen helpen om dat te bereiken", zegt Marguerite.

Unforgettable Noortje, die inmiddels drie jaar deel uitmaakt van de jongerenraad, besefte dat de impact van The Unforgettables misschien niet direct voelbaar is voor de duizenden kinderen in Nederland die de raad vertegenwoordigt. "Maar ik hoop dat kinderen na mij in een andere situatie kunnen opgroeien dan ik. Daar doe ik het voor."

"Dat is het mooie van The Unforgettables", beaamt ambassadeur Johnny de Mol. "De jongeren zijn er voor elkaar. Ik heb de jongeren de laatste jaren ook echt zien groeien in hun zelfvertrouwen. En nog mooier: ik hoor van steeds meer van hen dat ze zelf de jeugdzorg in willen. Ze praten niet alleen over een betere toekomst. Ze zijn straks echt die toekomst van de hulpverlening."

THE UNFORGETTABLES OVER THE UNFORGETTABLES

Alondra

"Wij zijn de stem voor kinderen die opgroeien in slechte thuissituaties. Om dat te kunnen, hebben we geleerd om te gaan met de media en hoe we voor onszelf kunnen opkomen."

Lotisha

"We staan open voor elkaar, iedereen snapt ook waar je het over hebt. Dat heb ik op school niet."

Lexana

"Ik heb echt het idee dat ik iets kan veranderen, want ik praat zelfs met ministers. Ze luisteren naar me omdat ik echt ervaring heb met de dingen waarover ik vertel."

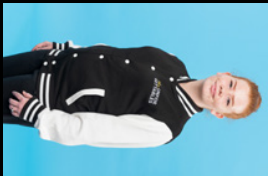
Milan

"We kunnen verhalen uitwisselen, iets in elkaar herkennen en elkaar begrijpen."

Corey

"Ik heb het gevoel dat iedereen elkaar begrijpt en je maakt snel nieuwe vrienden."

IK BEN ZEVEN KEER VERHUISD, MAAR DANKZIJ ÉÉN STABIELE PLEK IS HET TOCH GOED GEKOMEN

Zoë (16) is van haar vierde tot zevende levensjaar zeven keer verplaatst door de jeugdhulpverlening. Gelukkig vond ze op haar zevende een stabiele plek bij gezinshuisouder Lenie. Daar woont ze nu nog steeds. “Eigenlijk is het echt erg dat ik zoveel verhuisd ben als klein meisje. Dat is niet goed voor een kind. Gelukkig voor mij kwam Lenie op mijn pad en is het alsnog goed gekomen.”

“Vanaf mijn geboorte was het eigenlijk al lastig. Mijn moeder stond er alleen voor en mijn vader is of en aan in mijn leven geweest. De eerste 2,5 jaar ging het goed, maar daarna ging het bergafwaarts. Op mijn vierde ben ik door de jeugdhulpverlening bij mijn ouders weggehaald. Vanaf die tijd ben ik zeven keer verhuist: ik heb onder andere in een crisispleeggezin gewoond, bij mijn tante, twee keer is het weer thuis geprobeerd en uiteindelijk kwam ik in een gezinshuis terecht, waar ik voor langere tijd kon blijven.”

Gezinshuis

“Kinderen die niet meer thuis kunnen wonen, kunnen in een gezinshuis worden geplaatst. Er woont een pedagogisch medewerker die voor de kinderen zorgt, in ons geval is dat Lenie. Kinderen van alle leeftijden kunnen in een gezinshuis worden geplaatst, het lijkt dus echt op een gezin. Lenie werkt in het gezinshuis waar ik op mijn zevende kwam wonen. In het begin was het lastig om daar weer te wennen, maar Lenie vertrouwde ik al snel en we bouwden een fijne band op. Toen zij een paar jaar later in een ander gezinshuis ging werken, vroeg ze of ik mee wilde verhuizen; als naar pleegdochter! Daar hoefde ik natuurlijk helemaal niet over na te denken. Lenie heeft een ontzettend groot hart, ik kan alles met haar bespreken en voel me echt thuis bij haar.”

Positieve invloed op mijn ontwikkeling

“Je hebt verschillende opvangplekken voor kinderen die niet meer thuis kunnen wonen, maar volgens mij is een gezinshuis het beste voor een kind. Het is een vaste plek, waar je door een of twee personen wordt opgevoed, met dezelfde regels en omgangsvormen. Het is een plek waar je je thuis kunt voelen. Een gezinshuis is heel anders dan een leefgroep, waar er steeds verschillende begeleiders zijn. En dan moet je vaak ook nog verhuizen na een of twee jaar, omdat je naar een andere leefstijlsgroep moet. Ik ben blij dat mij dat niet is overkomen. Als ik erop terugkijk, weet ik dat ik erg veel ben verhuist toen ik klein was, maar omdat ik vanaf mijn zevende een fijne, vaste plek heb gekregen, is het met mij helemaal goed gekomen. Het wonen in een gezinshuis met Lenie heeft dus zeker een positieve invloed gehad op mijn ontwikkeling. Ik heb niet steeds te maken gehad met nieuwe mensen, nieuwe regels, ik heb niet nog vaker door hoeven verhuizen. Er is één verzorgster die mij echt heeft opgevoed, met duidelijke regels, stabiliteit, liefde en warmte en daar ben ik blij mee. Hierdoor is het me gelukt om me thuis te voelen, om me te kunnen hechten en om een mooi leven op te bouwen.”

The Unforgettables

Zoë is lid van The Unforgettables, de jongerenraad van Het Vergeten Kind. Door haar verhaal te delen, probeert ze het leven van kwetsbare kinderen in Nederland te verbeteren. “Wat ik graag aan alle mensen die in de jeugdhulpverlening werken wil meegeven is: luister naar het kind. Te vaak wordt er alleen naar ouders geluisterd, of beter naar ouders geluisterd dan naar het kind. Maar het gaat om dat ene jongetje of meisje dat het moeilijk heeft... dus luister naar wat hij of zij wil.”

ALS JE ZOVEEL MOET VERHUIZEN, VOEL JE JE LETTERLIJK NERGENS THUIS

Nickolay (19) was 8 jaar toen hij voor het eerst uit huis werd geplaatst. Vanaf die tijd heeft hij op zes verschillende plekken gewoond. Naast het vele doorverhuizen is volgens Nickolay het gebrek aan begeleiders een groot

probleem in de jeugdhulpverlening: “Er staan te weinig mensen op een groep om alle kinderen de aandacht te geven die ze nodig hebben.”

“De burens hadden de jeugdhulpverlening gebeld omdat ze vaak ruzie hoorden. Toen kwam er een paar keer iemand langs om te praten. Ik was 8 jaar, maar wist al dat het thuis zo niet verder kon, dus ik zei tegen die mevrouw: “Het gaat hier niet, ik ga wel naar oma.” Omdat ik niet meteen naar oma kon, heb ik eerst twee weken op de crisissprong gewoond. Daarna woonde ik een aantal jaar bij oma. Op mijn twaalfde ging ik naar een behandelgroep, daarna woonde ik op een leefgroep, hierna ging ik weer even bij oma en mijn laatste plek in de jeugdhulpverlening was een kamertainingstrijct.”

Opnieuw vertellen

“Het moeilijke van zoveel doorverhuizen is dat je weet dat elke locatie tijdelijk is. Je voelt je letterlijk nergens thuis en dat is een raar gevoel. Een gevoel dat je niet hoort te hebben als je jong bent. Daarnaast vind ik dat het stroef gaat op groepen. Er zijn zoveel verschillende mensen aan het werk, en omdat er eigenlijk toch al te veel kinderen of jongeren zijn voor het aantal begeleiders, moet je vaak dingen opnieuw vertellen.”

Niet alleen een hulpverlener

“Bij gebrek aan personeel krijgen de drukke, soms agressieve kinderen de aandacht; zij lijken het nodig te hebben. Maar ik was bijvoorbeeld teruggetrokken en zat veel op mijn kamer. Mij hadden ze meer op moeten zoeken. Gelukkig was er wel

één begeleider waar ik het heel goed mee kon vinden. Als ik boven op mijn kamerje ging eten, kwam ze wel bij me kijken. Ze was wat jonger, wat alternatiever dan de anderen en we hadden meteen een goede klik. Ik was net uit de kast gekomen, zij was lesbisch en we spraken daarover, dat was voor mij heel fijn. Ze was dus niet alleen een hulpverlener, maar ook gewoon zichzelf. Ik denk dat dat heel belangrijk is: dat iemand zich menselijk opstelt, dat je niet alleen te maken hebt met een begeleider, maar dat je de persoon ernaachter ook mag zien. Nu ben ik al een tijdje uit de hulpverlening, maar deze vrouw zie ik nog regelmatig. Als ik ergens mee zit, kan ik haar bellen en zegt ze: ‘Kom maar koffiedrinken, dan kunnen we lekker praten.’”

Geldgebrek

“Inmiddels woon ik weer bij oma, zij zorgt een beetje voor mij, ik voor haar. Ik doe het huishouden, we kletsen en ik heb het naar mijn zin. Ook heb ik een fijne baan. Misschien dat ik daarom juist goed kan terugkijken. Er zijn echt te weinig mensen werkzaam op een leef- en behandelgroep. En dat terwijl ik juist denk dat de kinderen moeilijker worden. Door geldgebrek wordt er namelijk te laat ingegrepen; kinderen of jongeren moeten het thuis langer blijven proberen lijkt het wel, en daardoor komen ze meer beschadigd aan op een opvanglocatie. Ik neem het de jeugdhulpverlening niet kwalijk en ook de mensen op de groep kunnen er weinig aan doen. Ik

neem het de overheid kwalijk: er is simpelweg te weinig geld beschikbaar. Gek eigenlijk, wij zijn de nieuwe generatie, daar ga je toch niet op bezuinigen?”

The Unforgettables

Nickolay is lid van The Unforgettables, de Jongerenraad van Het Vergeten Kind. Door zijn verhaal te delen, probeert hij het leven van kwetsbare kinderen in Nederland te verbeteren. “Ik vind het heel fijn dat wij door onze verhalen te delen de mensen kunnen laten weten wat nu eigenlijk de realiteit is. Hoe het nu echt zit in de jeugdhulpverlening. Daarnaast voelt The Unforgettables als een tweede familie en dat vind ik echt super.”

HULP TOT JE ACHTTIENDE? BIJ ONS KRIJG JE HULP TOT 100+

In 2015 trad de nieuwe Jeugdwet in werking. Het doel: minder regels, meer resultaat. Dat vraagt om creatieve oplossingen van gemeenten. De gemeente Geldrop-Mierlo zoekt daarom de samenwerking op. Onder andere door met Het Vergeten Kind het eerste Heppie (t)Huis te bouwen. Daan en Elke, twee jongeren uit de jongerenraad The Unforgettables*, voelen de gemeente aan de tand en nemen met ambassadeur Babette van Veen een kijkje op de bouwplaats van Heppie (t)Huis.

**Om niet over, maar met jongeren te praten, richtte Het Vergeten Kind vier jaar geleden de jongerenraad The Unforgettables op. Een raad gevuld met kinderen en jongeren die weten hoe het is om in een kwetsbare situatie op te groeien. Het Vergeten Kind vindt dat juist hun mening ertoe doet. The Unforgettables laten hun stem horen en er wordt naar hen geluisterd. Het gaat immers om hun leven, hun problematiek en hun leefomgeving.*

De 'decentralisatie'? Daar kan Unforgettable Daan wel over meepraten. Hij maakte de verandering in de jeugdzorg precies van de andere kant mee toen hij op zijn veertiende niet meer thuis kon wonen. Mede-Unforgettable Elke kijkt even moeilijk naar Daan. "Decentra-wat?!" Z'n ambtelijke term vraagt om wat uitleg:

Sinds 1 januari 2015 geldt de nieuwe Jeugdwet. Dat houdt in dat de gemeente vooraan moet zorgen voor goede jeugdzorg. In plaats van de provincie (die dit deed samen met andere partijen). En het houdt in dat de jeugdzorg overzichtelijker moet worden. Minder regels, meer overzicht en het liefst ook meer resultaat.

De gemeente Geldrop-Mierlo bedacht daarom onder andere het 'Pluisteam', een team van zorgprofessionals dat kinderen, jongeren, maar ook volwassenen helpt met problemen. Waar

IEDEREEN KRIJGT DE ZORG DIE HIJ OF ZIJ NODIG HEEFT

er vaak hulp vanuit verschillende losse eilandjes wordt geboden, biedt het PlusTeam hulp gebundeld aan.

Daan: "Mijn ervaring is dat jeugdhulp nog altijd beleidsmatig en bureaucratisch is. Hoe zit dat in jullie gemeente?"

Rob van Otterdijk, wethouder/juugdbeleid: "Daar proberen we los van te komen door te kijken naar het totaalcijfer. Wanneer een kind bijvoorbeeld van school wordt gestuurd vanwege agressief gedrag, kijken we niet alleen naar het kind, maar naar het hele gezin. Wat speelt er waardoor dit kind agressief is? Misschien is de vader wel overleden, waardoor het kind verdriet heeft. Pas als je weet waar gedrag vandaan komt, kun je elkaar helpen."

Daan: "Duurt het dan niet heel lang voor iemand zorg krijgt?"

Ans van der Velden, manager van het PlusTeam: "Het kan langer duren, maar het zorgt er ook voor dat we de goede dingen kunnen doen. Stel je voor dat er stress in een gezin is vanwege schulden, dan heeft het geen zin om de ouders te vertellen dat ze moeten werken aan bijvoorbeeld het agressieve gedrag van hun kind. Eerst moet de stress rond de schulden verholpen worden."

Daan: "Stel dat blijkt dat een kind therapie nodig heeft. Hoe lang zijn de wachttijden dan?"

Rob van Otterdijk: "Wij hebben wachttijden van twee tot drie weken."

Daan: "Echt? Meestal ben je met zo'n traject zo zes maanden verder."

Femke van Abeelen, beleidsmedewerker maatschappelijke ontwikkeling: "Daar hebben we ook hard aan gewerkt. Wij hebben er namelijk voor gekozen niet met één vaste zorgaanbieder te werken. Bij ons mag iedere zorgaanbieder die kwalitatief goede zorg levert een contract tekenen om met ons samen te werken. Dat betekent dus dat we ongeveer 300 zorgaanbieders gecontracteerd hebben. Dat is heel veel werk, maar het zorgt er wel voor dat je, als je zorg nodig hebt, een ruime keuze hebt en dus niet per se lang op de wachtlijst hoeft te staan."

Daan: "Tot welke leeftijd bieden jullie jeugdzorg?"

Femke van Abeelen: "In principe tot iemand 23 is, de zogenaamde verlengde jeugdzorg. Maar daar wijken we van af als het nodig is. En het grote voordeel van ons PlusTeam is dat je geen verschil merkt of je nu 23 of 24 bent. Het PlusTeam is er namelijk voor iedereen in onze gemeente. Van jonge kinderen tot 100-plussers. Het zijn altijd dezelfde professionals die je helpen."

Schied Hieppie (t)huis

Daan: "Kost julle campak niet heel veel geld?"

Aus van der Velden: "Dankzij ons PlusTeam kunnen we problemen al aan de voorkant oppakken en niet als ze al zijn geëscaleerd. We kijken naar het totaalplaatje. Daardoor geven we de juiste zorg en verspillen we dus geen geld aan zaken die niet effectief zijn."

Femke van Abeelen: "We stellen onszelf vooral de vraag: hoe kunnen we de zorg goed organiseren voor de toekomst? Dat doen we door nu geld te investeren in goede professionals, zodat je grotere problemen in de toekomst voorkomt."

Rob van Otterdijk: "We geven op dit moment inderdaad wat meer uit, maar we willen gewoon dat de zorg goed is geregeld. Zeker voor onze jeugd. Ons uitgangspunt is: ieder een krijgt de zorg die hij of zij nodig heeft. Zo veel als moet en zo weinig als kan."

Daan: "Hoe is residentieële opvang* in julle gemeente geregeld?"

Femke van Abeelen: "Op dit moment hebben we binnen onze gemeente geen residentieële jeugdzorg, terwijl daar wel behoefte aan is. Dat is heel vervelend. Als een kind of jongere uit huis moet, betekent dat nu nog dat hij of zij naar een andere stad moet en dus school, clubs en verenigingen en vrienden moeten achterlaten. Doordat we geen vaste plekken

hebben, moet er ook worden doorverhuisd. Dat wil je niet. Het allerleefst wil je dat kinderen gewoon thuis kunnen wonen, maar als dat niet kan, moeten ze een ander fijn thuis hebben.

Daarom waren we heel blij dat Het Vergeten Kind bij ons aanklopte met het idee voor het Heppie (t)Huis. Je kunt veel zelf als gemeente, maar we ondersteunen ook zeker projecten die ons kunnen helpen om goede jeugdzorg te bieden.

Met Het Vergeten Kind hebben we een heel bijzondere samenwerking. Zij zorgen dat het Heppie (t)Huis er komt, wij zorgen dat de financiële middelen er komen om hier goede zorg te kunnen leveren."

* Opvang van kinderen in instellingen voor jeugdhulpverlening

HET EERSTE HEPPIE (T)HUIS

Hoe fijn zou het zijn als je wel een thuis hebt wanneer je als kind niet thuis kunt wonen? Zonder doorverhuiszorg of behandelplan, maar met heel veel

huiselijkheid? Dankzij de samenwerking tussen de gemeente Geldrop-Mierlo,

Het Vergeten Kind en dankzij vele sponsoren opent in februari 2019 het allereerste

Heppie (t)Huis van Nederland zijn deuren.

Kan dat niet anders? dacht René van de Camp, oprichter van de Heppie-vakanties en Hotel Heppie. Jaren geleden was hij zelf vrijwilliger op kinderkampen voor kinderen die te maken hadden met jeugdzorg. "Kinderen kwamen met de staart tussen de benen binnen, fluarden helemaal op tijdens hun vakantieweek en gingen vervolgens met de staart tussen de benen weer weg, omdat ze niet terug wilden naar hun woongroep of de plek waar ze op dat moment woonden."

Er moest een thuis komen voor deze kinderen, vond René. Een huis waar ze dan misschien niet woonden met hun ouders, maar dat wel zoveel mogelijk voelde als thuis. In februari 2019 wordt die droom werkelijkheid met de opening van Heppie (t)Huis in de gemeente Geldrop-Mierlo. Een huis dat plek biedt aan acht kinderen en jongeren en waar alles zoveel mogelijk lijkt op thuis.

Dus geen behandelplan, maar alleen de vraag 'wat heeft dit kind nodig om zich goed te voelen?'. Geen verantwoordingsrapport, maar een dagboek met alle leuke dingen die je mee-maakt. Geen begeleiders, maar drie vaste opvoeders op een groep van acht kinderen. Geen verhuizing naar een andere gemeente, maar opvang voor kinderen uit Mierlo en Geldrop, zodat ze in hun vertrouwde omgeving blijven. Geen verplicht vertrek op je achtjariende, maar blijven zolang nodig is.

Kan zo'n campak wel met alle regels binnen de jeugdzorg?

De gemeente Geldrop-Mierlo steekt er graag de nek voor uit.

"Wij zijn blij dat René bij ons langskwam met zijn idee", zegt Femke van Abeelen, beleidsmedewerker maatschappelijke ontwikkeling van de gemeente Geldrop-Mierlo. "We zoeken altijd naar manieren om de jeugdzorg in onze gemeente te verbeteren. Wat Heppie (t)Huis doet, sluit aan bij onze manier van werken: ze kijken naar het totaalplaatje. Zodra een kind hier komt wonen, gaan we ook aan de slag met de ouders, zodat het kind zo snel mogelijk weer thuis kan wonen. Mocht dat niet gaan, dan doen we er alles aan om het kind in het Heppie (t)Huis de zorg te geven die nodig is. Doorverhuiszorg en vertrek naar een andere gemeente willen we voorkomen."

Het Vergeten Kind regelde de sponsoring van de bouw van het huis. De gemeente Geldrop-Mierlo zorgt voor de financiering van de zorg. Als het aan Het Vergeten Kind-ambo-sadeur Babette van Veen ligt, is dat een mooi voorbeeld voor andere gemeenten: "Het is bijzonder dat deze gemeente dit kan met het budget dat gemeenten hebben voor jeugdzorg. Dat schreept een precedent voor andere gemeenten. Als ze het hier kunnen, moet het ook op andere plekken mogelijk zijn: een plek creëren waar kinderen kunnen opgroeien in plaats van overleven."

IK HOOP OP EEN GOEDE EN VASTE PLEK VOOR IEDER KIND!

Mijn naam is Alondra, ik ben 13 jaar en ik zit in de jongerenraad van Het Vergeten Kind. The Unforgettables. De kinderen en jongeren die in deze raad zitten, hebben allemaal wel iets lastigs meegemaakt. Sommigen hebben in de opvang gewoond, anderen hebben het niet makkelijk (gehad) thuis. Ik heb een tijdje met mijn moeder en twee broers in de vrouwenopvang gewoond, maar gelukkig wonen we nu alweer een paar jaar in een leuk en gezellig huisje samen.

Als jongerenraad zetten we ons in voor alle kwetsbare kinderen in Nederland en dat kan elk jaar om een ander onderwerp gaan. Dit jaar vragen we aandacht voor kinderen die in de residentiële opvang wonen en veel moeten verhuizen. Dit zijn kinderen die niet meer thuis kunnen wonen, en daardoor op bijvoorbeeld een leefgroep of in een pleeggezin geplaatst worden. Soms worden die kinderen – om heel veel verschillende redenen – vaak verplaatst en dat mag niet.

Daarom hebben we het manifest gemaakt: Stop de Carrousel. Ik wilde daar ook mijn steentje aan bijdragen en toen mij werd gevraagd om een gedicht te maken over het vele verhuizen van kinderen, dacht ik meteen: ja, dat doe ik! Ik heb me laten inspireren door de verhalen van de andere Unforgettables, die veel en vaak verhuisd zijn.

Ik heb het gedicht voorgelezen op het symposium van Het

Victor

*Ik, Victor, verlang naar een plek die ik kan vernoemen naar mijn thuis
alleen maar plezier en vertrouwen in één huis*

*een plek met warmte, liefde en mensen om me heen
geen gebrek aan aandacht en geen seconde meer alleen*

*of een plek waar ik kan genieten van mijn leven
en waar we weten dat we samen zijn, heel overlevend :)*

*ik sta niet meer klaar voor nog een verandering op dat moment
een permanente plek is voor mij nog onbekend*

*open armen die mij kunnen ontvangen, daar ben ik op voorbereid
een plek, niet net als vroeger, maar gewoon alles op 'n eigen tijd
ik hoef niet weer een waar, of een bond
dat elke avond kapotgepoid wordt*

*ik zoek iets, iets dat bij mij past
gewoon iets normaal, iets standaard, iets wat
niet meer gebroken maar heel
ik vraag niet veel.*

ONVERGETELIJKE VRAGEN AAN... MARGRITE KALVERBOER

Margrite Kalverboer is sinds 2016 de Kinderombudsman. Dat betekent

dat ze met haar team controleert of de kinderrechten in Nederland worden nageleefd. Hoe doet ze dat en wáárom doet ze dat eigenlijk? The

Unforgettables, de jongerenraad van

Het Vergeten Kind, voelde haar aan de tand tijdens een van hun trainingsweekenden. Met hulp van 'vriend van de stichting' Dolores Leeuwijn werden alle kritische vragen gesteld en

beantwoord tijdens

'Onvergetelijke Vragen Aan...'

Waar komt uw motivatie vandaan om Kinderombudsman te worden?

"Dat komt door Nigel. Een zeventjarige jongen met autisme. Ik ontmoette hem op de speciale school waar ik na mijn middelbare school als vrijwilliger werkte. Nigel had constant begeleiding nodig. Hij was wat je noemde 'een headbanger'. Hij sloeg met zijn hoofd overal tegenaan. Om hem wat meer bewegingsvrijheid te geven, stelden we voor hem een heupgelp op te doen. Dat voorstel keurde de directie af. Dat kon niet voor het aanzien van de school. Ik vond dat zo onrechtvaardig, daarom ben ik orthopedagogiek gaan studeren en ben ik uiteindelijk Kinderombudsvrouw geworden."

Wat is het moeilijkste dat u in uw jeugd hebt meegemaakt en hoe bent u daarmee omgegaan?

"Ik heb een goede jeugd gehad. Mijn ouders zijn altijd bij elkaar gebleven. Ik heb een broer en een zus. We konden ruziemaken en het weer bijleggen. Ik mocht zijn en worden wie ik was. Mijn vader was professor op de universiteit. Mijn moeder kwam uit een boerenfamilie. Ze spijte de tuin sneller om dan de tuinman. Ze heeft nooit gestudeerd, omdat daar bij haar thuis geen geld voor was. Ik kende dus beide verhalen: mijn vader kwam uit een gezin met genoeg geld, mijn moeder uit een arm gezin."

Wat indruk op me maakte in mijn jeugd was de broer van mijn vader, mijn oom dus. Hij was heel erg depressief en heeft uiteindelijk een einde aan zijn leven gemaakt. Hij kwam regelmatig bij ons langs en ik herinner me vooral dat ik me zo onthand voelde tegenover hem. Ik wist niet hoe ik het gesprek met hem kon aangaan. Ik kon hem niet bereiken en dat gaf me een gevoel dat ik het niet goed deed."

HET IS HEEL BELANGRIJK OM NAAR KINDEREN TE LUISTEREN

Nu weet ik dat ik dat had kunnen bemoemen. Ik had kunnen zeggen: 'Hoe moet ik met je omgaan?'"

Gebruikt u de ervaringen uit uw jeugd voor uw werk als Kinderombudsvrouw?

"Ik gebruik vooral de ervaringen van mijn eigen kinderen. Vijf jaar geleden is hun vader overleden. Ze waren toen 16 en 20. Door met hen daarover te praten, kan ik invoelen hoe het is voor andere kinderen van hun leeftijd om iets naars mee te maken. Het viel me bijvoorbeeld op dat leraren van kinderen uit asielzoekerscentra zo weinig weten van de situatie van die kinderen. Ik vond dat vreemd, omdat deze kinderen best heftige situaties meemaken.

In een gesprek met mijn kinderen veranderde mijn opvatting. Mijn zoon vertelde dat hij op school ook niet vertelde dat zijn vader levertransplantaties kreeg. Niet iedereen hoeft alles van je te weten. Het kan juist fijn zijn om op school even in een andere wereld te zijn zonder grote zorgen."

Wat doet u op een doordeweekse dag op uw werk om echt iets te veranderen voor kinderen zoals wij?

"Er zijn verschillende manieren om iets te veranderen aan de situatie waarin kinderen opgroeien. Kinderen kunnen ons benaderen als ze een klacht hebben. Wij zijn, zoals je dat noemt, 'tweedelijns'. Als je een probleem hebt met bijvoorbeeld jeugdzorg, meld je dat eerst bij jeugdzorg. Als je er met hen niet uit komt, kom je naar ons.

Wij kunnen dan verschillende dingen doen. Soms spreken we instellingen aan als het duidelijk is dat ze zich niet aan de regels hebben gehouden. Soms bemiddelen we tussen de jongere en de instelling. Maar als we vaker horen dat er iets misgaat bij een bepaalde instelling of als een onderwerp

vaker terugkeert, dan stellen we een onderzoek in om te kijken wat er aan de hand is.

Daarnaast geven we advies aan de regering over hoe zaken beter kunnen. In november stuurden we bijvoorbeeld een zorgbrief over voogdij naar de Tweede Kamer. In zijn zorgbrief zetten we punten waarvan wij vinden dat ze verbeterd moeten worden. Dat weten we doordat mensen die punten bij ons hebben gemeld.

We doen ook onderzoeken uit onszelf. Bijvoorbeeld tijdens de Kinderrechten tour, waarbij we zoveel mogelijk kinderen en begeleiders spreken. Ik haal mijn informatie het liefst altijd meteen bij de kinderen en jongeren zelf op. Als je dat niet doet als Kinderombudsvrouw, maar ook als professional in de jeugdzorg, dan schiet je je doel voorbij."

Wat bedoelt u met 'informatie bij kinderen zelf ophalen'?

"Tijdens de Kinderrechten tour sprak ik een jongen die zich heel terecht druk maakte dat hij nooit gehoord werd: 'Hoe kan het dat er niet wordt gedreukt hoe het met mij gaat, als instanties weten dat mijn moeder een psychische stoornis heeft?', zei hij. Als dat was gebeurd, was hij niet zo lang mishandeld geweest. Met zulke uitspraken ga ik naar minister Hugo de Jonge van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Daar is onder andere uit voortgekomen dat nu de kindcheck is veranderd: de check waarbij artsen en therapeuten in contacten met volwassen cliënten altijd nogaan of er kinderen in het gezin zijn en inschat of die kinderen veilig zijn. Het is heel belangrijk om naar kinderen te luisteren en het is voor jullie ook belangrijk om je stem dus te laten horen, zoals jullie al doen. Zeker nu. We hebben op dit moment een minister die heel praktisch is ingesteld en graag de verhalen

GEEEN ENKEL KIND MAG DE DUPE WORDEN VAN EEN SITUATIE WAAR HET ZELF GEEEN INVLOED OP HEEFT

NIGEL VAN 7 WAS DE REEDEN DAT IK PEDAGOGIEK GING STUDEREN

uit de praktijk hoort. Uiteindelijk weten jullie het best wat er speelt.”

Wat zijn de leuke en minder leuke kanten van Kinderombudsvrouw zijn?

“Het moeilijke vind ik, dat ik niet meteen actie kan ondernemen als ik iets hoor of zie. Maar als Kinderombudsvrouw moet ik me aan regels houden. Ik moet bijvoorbeeld onpartijdig zijn en alleen informatie geven waarmee andere partijen aan de slag kunnen.

Dat is ook meteen het voordeel van Kinderombudsvrouw zijn: als wij iets zeggen, nemen mensen dat wel serieus en wordt er actie ondernomen. We moeten ons dus een beetje deftig en officieel gedragen, maar daardoor kunnen we wel echt iets bereiken. We zijn een soort wakchond voor kinderrechten.”

Hoe kunt u ervoor zorgen dat kinderen die niet thuis kunnen wonen zo weinig mogelijk hoeven verhuizen?

“Wij doen mee aan het manifest ‘Stop de Carrousel’, dat aandacht vraagt voor die doorverhuizingen. Dat doen we niet door het manifest te ondertekenen, want we moeten onpartijdig zijn. Wij controleren juist of de mensen die het manifest ondertekenen zich ook echt aan de afspraken houden.

We roepen zoveel mogelijk mensen op om het manifest te ondertekenen, want ook wij merken dat dit een onderwerp is dat speelt. Daar zijn gelukkig heel veel partijen het mee eens. Van de Raad van de Kinderbescherming tot de ministers.

Laast sprak ik nog een meisje van 19 dat een tijdje heeft gezwoven, omdat ze geen huis had. Ze had daarvoor op 26 plekken gewoond. Thuis kon ze niet meer wonen. Haar ouders waren drugsverslaafd. Toen het meisje zelf aangaf dat ze het huis uit wilde, moest ze dus van plek naar plek

verhuizen. Dat kan gewoon niet. Dit meisje, en geen enkel kind, moet niet de dupe worden van een situatie waar ze zelf geen invloed op heeft.

We moeten dus met elkaar de knoop doorhakken en besluiten: een kind gaat niet van z'n plek af. We brengen de hulp naar het kind toe.”

Meer weten over de Kinderombudsman?
Kijk op www.dekinderombudsman.nl

(T)HUIS VAN MIJN DROMEN

Wie als kind niet meer thuis kan wonen, heeft op dit moment in Nederland weinig te zeggen over zijn of haar woonsituatie. Komt er plek voor je vrij in een pleeggezin, in een gezinsvervangend huis, op een woongroep? En als er plek is, hoe lang kun je dan blijven? Veel jongeren zitten op dit moment in onzekerheid, maar hoe zouden ze in de toekomst willen wonen als zij het voor het zeggen hadden? "Mijn kinderen krijgen een grote kamer waar ze tot zichzelf kunnen komen."

MILAN (18)

“IK HEB ZEELF AL IN MIJN HOOFD HOE IK HET WIL INRICHTEN”

“Mijn leven is op dit moment een beetje chaotisch. Ik woon niet meer bij mijn moeder, maar op ‘begeleid wonen’, omdat dat beter voor me is. Ik zoek nu ook verder naar een huisje van mezelf. Ik denk dat ik over een paar jaar nog wel beschermd woon of misschien op een studentenkamer. Maar het liefst woon ik in een rijtjeshuis met mijn vriendje of met een paar vrienden. Graag met twee hondjes en dicht bij het centrum, zodat ik makkelijk naar mijn werk of studie kan. Ik heb zelfs al in mijn hoofd hoe ik het wil inrichten: donkere tinten, met veel rustieke en rustige elementen. Ik weet niet of het er ooit van komt, maar het is al leuk om erover na te denken. Ik denk dat ik over een paar jaar nog wel studeer. Sowieso voor verzorgende, maar misschien ook management fastfoodservice want ik werk op dit moment bij McDonalds. Ik weet in ieder geval zeker dat ik mensen blijf helpen. Net als ik nu doe bij The Unforgettables, want dat is echt leuk om te doen.”

LATISHA (14)

“IK WIL MET MIJN HELE GEZIN DE FEESTDAGEN VIEREN”

“Ik wil later wonen met een man en een kind, misschien komt daar later nog een kind bij. Ik wil ook een hond, omdat ik dat nu ook heb in het gezinshuis waar ik woon en dat is gezellig. Wat ik nog meer wil meenemen uit het gezinshuis waar ik nu woon, is hoe we de feestdagen vieren. Dat doen we nu met de hele familie. Dat wil ik ook met mijn eigen gezin. Ik wil een groot huis met veel en grote slaapkamers, zodat mijn kinderen tot zichzelf kunnen komen op hun eigen plek. Maar ik wil ook een grote woonkamer met een bank, waar je samen tv kunt kijken en de jaarlijkse tradities kunt vieren.”

ALONDRA (13)

“ER IS VOORAL LIEFDE IN HET HUIS”

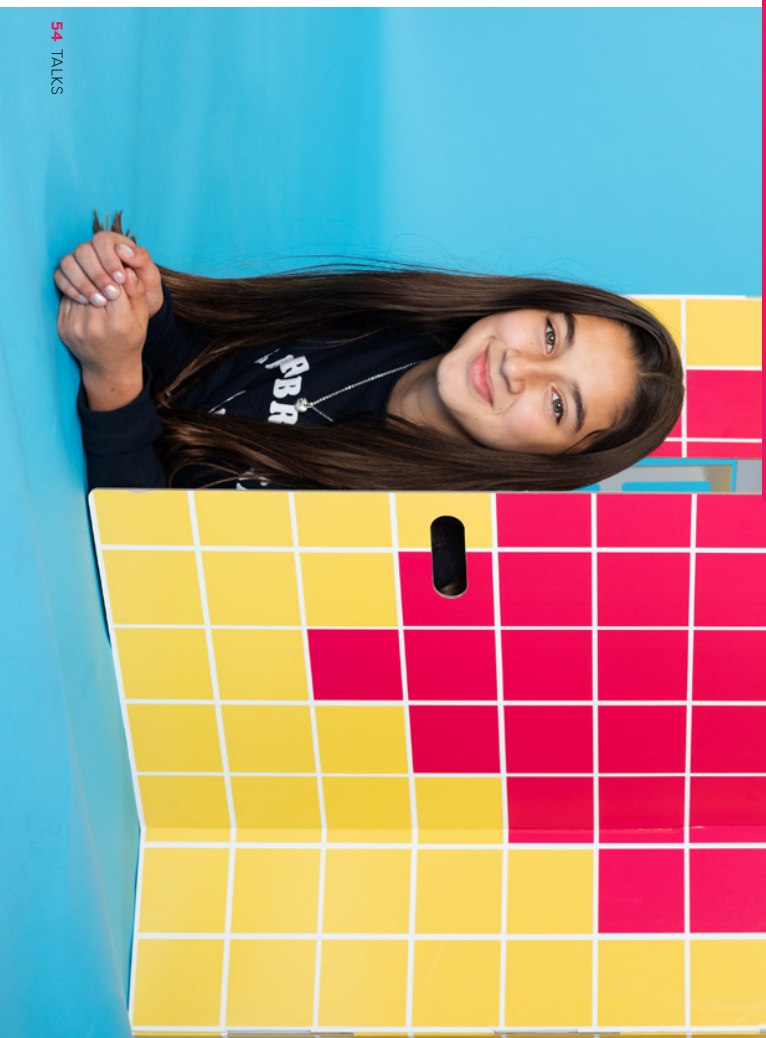
“Over 10 jaar woon ik hopelijk in een groot huis samen met mijn vriend. Het huis staat in Rotterdam. Het heeft een grote tuin en vanbinnen is het vooral heel gezellig. De sfeer in het huis is namelijk erg goed. We hebben waarschijnlijk wel af en toe een paar ruziëtes, maar dat is eigenlijk wel normaal. Er is vooral liefde in het huis.

In de tuin staan veel bloemen, dat ziet er mooi uit en geeft ook een lekkere geur. Er is ook een voetbalveldje, zodat ik in mijn vrije tijd lekker kan voetballen.

Ik studeer dan nog wel, dus een kleine studiekamer zou wel handig zijn.

Ik wil ook graag een hond, aangezien je daar lekker mee kunt knuffelen. Elke avond na het avondeten liggen we met z'n drieën lekker op de bank, dan kijken we nog een leuke film die we waarschijnlijk al vier keer hebben gezien.

Dat is mijn huis van de toekomst. Hopelijk kan ik het ook waar maken.”

COREY (14)

“EEN PENTHOUSE PLUS EEN EXTRA HUIS VOOR FAMILIE”

“Over een jaar of tien woon ik in een groot penthouse en heb ik daarbij een extra huis voor mijn familie. Er lopen twee honden rond. De ene is een herder. De andere is een labrador. Ze heten Spike en Mazzei. Ik heb bedienden en een schoonmaakster, een kok en een tuinman.

Ik wil met dezelfde vrienden wonen als ik nu heb. En ik wil een zwembad, want dan kunnen we veel feesten. Om daarvoor geld te verdienen, richt ik mijn eigen bedrijf op in de muziek. Dat bedrijf gaat 'Muziek en co' heten.”

ROWENA (16)

“HET IS LEUK OM KINDEREN TE ZIEN OPGROEIEN”

“In de toekomst wil ik in een huisje wonen dat ik mooi heb ingericht. Het huis heeft een tuinje en staat in een gezellig dorp waar leuke plekken zijn om iets te drinken. Ik hoop dat ik leuke vriendinnen heb met wie ik gezellig uit kan gaan. En ik wil een hondje. Een Malteser Leeuwje. Ik zou een baan willen in de kinderopvang met leuke collega's. Ik wil in de kinderopvang werken, omdat ik in het gezinshuis waar ik nu woon ook opgroei met kleine kinderen. Het is leuk om kinderen te zien opgroeien.

En ik wil natuurlijk ook de ideale partner: een man die me accepteert zoals ik ben.”

LAXANA (16)

“VEILIG EN RUSTIG KUNNEN SLAPEN”

“In de toekomst wil ik in een rijgheshuis wonen met mijn gezin: mijn man, mijn kinderen en een hond. Alle kinderen krijgen een eigen kamer waar ze hun huiswerk kunnen maken en veilig en rustig kunnen slapen. Tenzij ze jong zijn. Dan mogen ze in de slaapkamer bij mij en mijn man.

Mijn man en ik hebben een leuke baan, waar we ons ook thuis voelen. We zijn open tegen elkaar en we gaan elk jaar met vakantie met het gezin.

Omdat mijn man en ik werken, gaan de kinderen drie dagen naar de kinderopvang. Op de andere twee dagen past mijn moeder op en soms koopt ze ook voor ons.

Ik denk dat ik mijn kinderen ook gelukkig ga opvoeden en als laatste wil ik een grote tuin met vruchten en planten erin.”

IK VIND HET HEEL JAMMER DAT IK NIET MET MIJN BROERTJE EN ZUSJE BEN OPGEGROEID

Op haar derde is Sharana (15) uit huis geplaatst. Nu - elfjaar later – woont ze op een leefgroep. Tussendoor heeft ze op ontzettend veel plekken gewoond,

is ze zes keer van basisschool gewisseld en drie keer van middelbare school.

Maar het ergste vindt Sharana dat ze niet met haar broertje en zusje – die ook uit huis zijn geplaatst – is opgegroeid. “We weten niet eens hoe we broertje en zusje moeten zijn.”

“Toen ik drie jaar was, kon ik niet meer thuis wonen: de situatie was niet goed voor een klein meisje. In de zes jaar die volgden, ben ik een aantal keer uit huis geplaatst, en weer teruggeplaatst. Mijn kleine broertje en zusje hebben dit ook meegemaakt. Tot ik 9 jaar was, vanaf toen ben ik niet meer thuis geweest, maar ben ik wel van groep naar groep verhuisd.”

Nooit meer naar huis

“Als je verhuist, binnen de jeugdhulpverlening, gebeurt, dat eigenlijk om twee redenen. De eerste is dat wanneer je ouder wordt, je naar een andere groep moet. De tweede is dat, als het niet goed met je gaat, je naar een andere plek moet om dingen te leren, om inzicht in jezelf te krijgen, dat soort dingen. Bij mij waren beide redenen aan de hand. Het grootste probleem was dat mij constant werd gezegd dat ik terug naar huis zou gaan en dat wilde ik ook graag. Als klein kind voel je een loyaliteit en wil je naar huis. Na een paar jaar werd duidelijk dat ik echt niet meer naar huis zou gaan. Toen werd ik zo boos dat het echt niet meer goed ging. Ze hadden een valse belofte aan me gedaan. Achteraf ben ik er nog steeds verdrietig om: wees duidelijker, eerlijker. Als men van het begin af aan duidelijker was geweest, was ik misschien bij het pleeggezin van mijn zusje terechtgekomen. Nu heb ik haar jarenlang maar af en toe gezien.”

Verhuizen, verhuizen, verhuizen

“Op dit moment woon ik op een leefgroep; dat is een plek waar kinderen en jongeren wonen die niet meer thuis wonen. Als je jonger bent, maak je meer kans om in een pleeggezin of een gezinshuis te wonen, maar als je ouder bent of veel hebt meegemaakt, is het vaak een leefgroep waar je naartoe moet. Er zijn ook grote wachtlijsten voor gezinshuizen en helemaal voor pleeggezinnen. Ik vind het wel jammer dat ik nooit in een echt pleeggezin heb kunnen wonen. Op een leefgroep zijn veel verschillende regels, afspraken en als je met een ouderwond naar school moet, kom jij met je begeleider aanzetten. Dat is moeilijk. Nog moeilijker is het als je van groep naar groep verhuist en ook dat is mij overkomen. Ik heb op zoveel verschillende plekken gewoond dat ik op zes basisscholen en drie middelbare scholen heb gezeten. En ik ben nog maar 15.”

Broertjes en zusjes

“Als ik terugkijk, vind ik het heel erg jammer dat mijn broertje, zusje en ik niet samen zijn opgegroeid. Het liefst waren we in één gezin geplaatst en woonden we nu nog samen. Dan hadden we elkaar. Er moet dus meer zorg en aandacht komen voor broertjes en zusjes onderling. Die band is ontzettend belangrijk. Wij hebben elkaar zo weinig gezien, dat we niet eens meer weten hoe we broertje en zusje moeten zijn.”

The Unforgettables

Sharana is lid van The Unforgettables; de jongerenraad van Het Vergeten Kind. Door haar verhaal te delen, probeert ze het leven van kwetsbare kinderen in Nederland te verbeteren. “Veel Unforgettables hebben ook een moeilijke tijd gehad in de jeugdhulpverlening, het is fijn om met elkaar te praten en om gewoon bij elkaar te zijn. Met The Unforgettables hoop ik dat ik het voor de kleine Sharana's van de wereld beter kan maken.”

ZADEL KWETSBARE KINDEREN NIET MET NOG MEER SCHADE OP

Larissa (17) was twaalf toen ze voor het eerst uit huis werd geplaatst en daarna is ze vaak verhuisd. Nu ze terugkijkt, vindt ze het verschrikkelijk hoeveel onduidelijkheid er voor kinderen is, terwijl ze het al zo moeilijk hebben. “Je komt uit een crisissituatie, dan heb je behoefte aan een fijn gesprek en duidelijkheid. Maar door gebrek aan tijd en aandacht is dat er gewoon niet. Dat heeft mij veel stress opgeleverd.”

“Ik was twaalf toen ik uit huis werd geplaatst. Mijn moeder wilde heel graag een goede moeder zijn, maar ze heeft een hele zware jeugd gehad, waardoor ze ons niet voldoende kon ondersteunen. Op een dag merkte de school van mijn zus dat het niet goed met haar ging en kwam er een jeugdwerker bij ons thuis. Mijn zus zou uit huis worden geplaatst. Omdat de zorg op haar gericht was, werd er over mij niets beslist. Toen deed ik het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan: ik vertelde de jeugdwerker dat ik niet alleen thuis achter wilde blijven.”

Crisisopvang

“Ik kwam terecht op een crisisopvang en daar schrok ik me helemaal dood. Van de omgeving, van alle vreemde mensen, van mijn kamer: ik vond het supereng. Ook vroeg ik me af: blijf ik hier, ga ik terug, waar ga ik naartoe? Ik had een goed gesprek moeten hebben; iemand had me moeten zeggen dat ik het juiste had gedaan en had me moeten vertellen wat er nu precies ging gebeuren. Maar niets van dat alles; iemand legde mij de regels uit, ik kreeg een rondleiding en dat was het. Niemand zei: ‘Knap wat je hebt gedaan, we gaan een fijne plek voor je zoeken en het is niet jouw schuld’. Dat had mij als kind zoveel stress kunnen besparen.”

Focus op regels

“Daarna heb ik op veel verschillende plekken gewoond: een gezinshuis kort verblijf, een ander gezinshuis, terug naar mijn

moeder, een uitwijkhuis, een crisispleeggezin en uiteindelijk de plek waar ik nu woon: een leefgroep. Er waren veel verschillende dingen die misgingen, maar wat ik op alle plekken heb gezien is: een focus op regels. Zo was er een gezinshuis waar ze zo gericht waren op de regels, dat ze niet eens merkten dat ik drie dagen niet had ontbeten. Het ergste vind ik dat door de nadruk op die regels het warme en het huiselijke eraf gaat en die elementen hebben beschadigde kinderen juist nodig.”

Thuis voelen

“Nu woon ik op een leefgroep waar ik wel mijn draai heb gevonden. Al is het leven op een groep natuurlijk moeilijk. Je moet veel rekening houden met anderen. Als je 's nachts gaat plassen, vraagt je je of je hemd niet te doorschijnend is, als je samen eet, let je erop of je niet te hard smakt. Het kan vermoeiend zijn. Maar hier voel ik me ondanks dat, wel thuis. Op deze groep wordt echt naar me geluisterd. Ze kijken wat er bij mij past, wat bij mij werkt.”

Wat er beter moet

“Voor mij is het helder: de jeugdhulpverlening moet beter omgaan met de plaatsing van kinderen als ze niet meer thuis kunnen wonen. Betere, langdurige plekken die passen bij het kind. En als ze dan ergens geplaatst zijn, luister dan afgeblift naar het kind. Gooi regels overboord, bedenk samen doelen

die het kind echt verder helpen. De kinderen die uit huis worden geplaatst, hebben het al moeilijk genoeg. Zadel ze niet op met nog meer schade.”

The Unforgettables

Larissa is lid van The Unforgettables, de jongerenraad van Het Vergeten Kind. Door haar verhaal te delen, probeert zij het leven van kwetsbare kinderen in Nederland te verbeteren. “Ik vind het heel fijn dat ik mijn stem kan laten horen en kan proberen om dingen te verbeteren voor kinderen die in een vergelijkbare situatie als die van mij terechtkomen. Het aller-, allerbelangrijkste ik dat het kind voorop wordt gesteld.”

STUUR KINDEREN NIET ZOMMAAR NAAR EEN VREEMDE PLEK

Jana (19) was acht jaar toen ze uit huis werd geplaatst. Vervolgens is ze heel vaak verhuisd, maar dat vindt ze niet zo erg, zegt ze zelf. Wel heeft ze veel geleerd door haar bijzondere manier

van opgroeien en er een mooie kijk op het leven aan overgehouden:

“Geïntimideerd ben ik niet snel, dankbaar wel. Ik heb een dak boven mijn hoofd, bijna mijn rijbewijs en veel mensenkennis.”

“Mijn moeder kon niet voor mijn broertje en mij zorgen. We gingen naar een pleeggezin in Hoek van Holland, daarna naar een crisisopvang en vervolgens naar een perspectief-huis. Daarna vertrok ik naar Rotterdam en weer daarna naar een pleeggezin in Drenthe, waar ik met een iets jonger pleeg-zusje woonde, zij was het eigen kind van mijn pleegouders. Dat werkte niet heel goed, maar ik heb er toch vier jaar gezeten.”

Irritaties

“Er was veel spanning tussen mij en mijn pleegouders, het is toch altijd anders, omdat je niet het eigen kind bent. Daarbij kan ik soms nonchalant overkomen en dat zorgde voor irritaties over en weer. Daarna kwam ik in Rotterdam terecht in het fase-huis, dat is een kamertaining waar je wordt voorbereid op zelfstandig wonen. Verhuizen heeft niet per se zo'n enorme impact op mij gehad. Alleen mensen die mij slecht hebben behandeld hebben mij beïnvloed. Wat ik op elke plek heb meegemaakt, heeft me meer gedaan dan het verhuizen zelf.”

Vriendschappen

“Ik heb echt wel een goede jeugd gehad, ik vind dat ik dankbaar mag zijn. Op elke plek heb ik andere contacten opgedaan en sommige mensen hebben mij heel erg goed behandeld. Laatst ben ik nog naar Walibi gegaan met mijn oude mentor van de perspectiefgroep van tien jaar geleden. Van alle mensen die ik dan verliet heb ik het nummer en ik had

altijd het gevoel dat we elkaar altijd nog wel zouden kunnen zien, als we wilden. Bij sommige locaties horen sommige vriendinnen, ik heb één echte beste vriendin trouwens, we zijn al vanaf groep 2 bevriend.”

Toekomst van de jeugdhulpverlening

“Op dit moment verhuizen veel kinderen van de ene naar de andere plek. Als ze ergens niet weten hoe ze met je om moeten gaan, kun je een lastige tijd hebben. Veel begeleiders doen alles volgens het boekje en zijn te trots om advies te vragen als ze iets niet weten. Je ziet soms dat begeleiders de lichamenstaal van iemand niet goed oppikken. Het verschil tussen ouders en een vreemde is dat je ouders jou ook wel goed aanvoelen, omdat je waarachtiglijk op ze lijkt. Dat kun je natuurlijk nooit helemaal bereiken. Het blijft mensenwerk en niemand is perfect. Voor nu vind ik het belangrijk dat een kind niet zomaar naar een vreemde plek wordt gestuurd. Probeer een omgeving te vinden die bekend is, dat maakt de verandering veel makkelijker voor een kind.”

Ook goede dingen geleerd

“Het vele verhuizen heeft niet echt een negatief effect op mij gehad, dat denk ik niet tenminste. Ik heb door mijn ervaring natuurlijk wel veel mensen ontmoet en mensenkennis opgedaan. Daardoor raak ik niet snel geïntimideerd, ik geloof heel erg dat alle mensen een even belangrijke taak hebben in

dit leven. Ik kijk niet op tegen mensen, maar ik kijk ook niet op iemand neer. De burgemeester is belangrijk maar de koffiejuif is even belangrijk. Uiteindelijk is niemand meer waard dan een ander.”

The Unforgettables

Jana is lid van The Unforgettables, de jongerenraad van Het Vergeten Kind. Door haar verhaal te delen, probeert ze het leven van kwetsbare kinderen in Nederland te verbeteren. “Ik denk dat wij sterker en volwassener worden, ook omdat we elkaar hebben. Het is fijn dat ik de verhalen van anderen kan horen en merk dat ik ook dankbaar mag zijn voor veel in mijn leven.”

HOTEL HEPPIE ALMERE MOET ER KOMEN!

Waarom Hotel Heppie in Mierlo zo leuk is? De kinderen weten het wel: “Ik had meteen een nieuwe vriend”, “De leiding is zo lief”, “Zonder de Heppie-vakanties en weekenden zou ik nooit met vakantie gaan.” De magie van Hotel Heppie werpt dus zijn vruchten af. De positieve werkwijze en oprechte aandacht leiden er ook toe dat er veel meer aanvragen binnenkomen dan er vakantieplekken zijn. Het wordt dus tijd dat het nieuwe

Hotel Heppie Almere er komt!

“Oh nee, ik heb mijn onessie vergeten”, zegt Jake (9). De jongen is al volijk van zichzelf, maar de Hawaii-slingers om zijn hoofd en zijn hals, maken hem een nog blijere verschijning. Het thema van de Heppie-vakantie die hij deze week bezoekt, is ‘wereldreis’, dus heeft Jake zich in stijl gekleed. Maar die onessie is wel even een dingetje. Daar moet hij nog iets op bedenken. Vanavond staat namelijk het pyjama-diner op het programma. De dresscode daarvoor moge duidelijk zijn: kom in je pyjama aan tafel!

Welkom in de wereld van de Heppie-vakanties en -weekenden. Hier staat één vraag centraal: wat heeft een kind nodig om een topweek te hebben? En als daar een pyjama-diner voor nodig is, dan komt er een pyjama-diner.

Het is schoolvakantie in het zuiden van Nederland. Dat betekent dat dertig kinderen deze week hun vakantie doorbrengen in Hotel Heppie in Mierlo. Volgende week, als het noorden vakantie heeft, kunnen er nog eens dertig kinderen vakantie vieren in de bossen van Mierlo.

Zo is er iedere schoolvakantie en tijdens weekenden een kans voor kinderen (en soms ook hun ouders) om een zorgeloze vakantie te hebben bij Heppie. Het Vergeten Kind is er voor alle kinderen die het moeilijk hebben, omdat ze niet meer thuis kunnen wonen of omdat er thuis veel problemen zijn. In

EEN HEPPIE VAKANTIE IS HET LEUKSTE WAT ER IS. JE MAAKT HEEL MAKKELIJK NIEUWE VRIENDEN

Hotel Heppie kunnen ze even bijkomen van de problemen waar ze zelf niet om hebben gevraagd als kind.

Kinderen die zich door een onveilige, instabiele thuisituatie niet veilig kunnen ontwikkelen of zelfs niet meer thuis kunnen wonen, zijn welkom in Hotel Heppie Mierlo.

Dat is een succes. Z'n groot succes zelfs, dat er op dit moment lange wachtlijsten zijn voor de Heppie-vakanties en -weekenden. Hierdoor kan Het Vergeten Kind veel kinderen die het keihard nodig hebben om er even tussenuit te gaan, niet helpen. Daarom heeft Het Vergeten Kind een grote droom: een tweede Hotel Heppie. Nu in Almere. In het midden van het land, dus goed bereikbaar vanuit alle hoeken van het land. Met dank aan de VriendenLiefstijl Prijzenmarathon 2017 is inmiddels gestart met de plannen. De bouw staat gepland voor 2019, maar financiële steun is nog nodig om straks daadwerkelijk kinderen een zorgeloze vakantie te bieden in het tweede Hotel Heppie.

De tweelingzusjes Pam en Floor (9) weten wat zo'n vakantie met je doet. Zij bezochten al twee keer eerder Hotel Heppie in Mierlo. "Hotel Heppie is echt het leukste wat er is", zegt Pam vanuit haar tenen. Waarom? "Je maakt hier heel makkelijk nieuwe vrienden", zegt Floor. "Hoe ik dat doe? Door heel veel te giechelen met elkaar!"

Jake beleeft dit jaar zijn eerste Heppie-vakantie. Wat hij als eerste deed? "In de kring zitten en de regels leren", zegt hij blij. Regels op vakantie? Vindt hij dat niet erg? "Nee hoor", zegt Jake. "Want iedereen is hier juist heel lief. Liever dan op school."

Daarvoor heeft vrijwilliger Marjolien Geerts wel een goede verklaring. "We hebben hier de luxe dat we met één vrijwilliger op drie kinderen staan. Daarnaast zijn er vrijwilligers die zich bezighouden met het programma en andere randzaken. Als begeleider heb je dus helemaal je handen vrij om de kinderen alle aandacht en liefde te geven die nodig is en om mee te spelen. We klimmen, glijden en skelteren met zo hard mee. Dat is natuurlijk leuk, maar ook praktisch. Just door onderdeel te zijn van de groep, kun je negatief gedrag snel en spelenderwijs ombuigen en voorkom je escalaties."

Marjolien is een van de vrijwilligers bij Hotel Heppie Mierlo. "Vijf jaar geleden begon ik, omdat ik iets wilde doen naast mijn studie pedagogische wetenschappen. Ik leer hier ook echt veel. Vooral de positieve benadering. Met een compliment bereik je zoveel meer dan met straffen."

De positieve benadering is een belangrijk onderdeel van de manier van werken bij Heppie, die is samengevat in het 'klimaat van Aandacht'. Positiviteit, voorspelbaarheid en veiligheid spelen een belangrijke rol in die aanpak. Dat zorgt

MEET EEN COMPLIMENT BEREIK JE ZOVEEL MEER

envoor dat kinderen die uit onveilige (thuis)situaties komen, zich veilig voelen om weer kind te zijn. Het 'Klimaat van aandacht' zorgt er zelfs voor dat kinderen die door gedragsproblemen nergens meer welkom zijn, nu wel een vakantie kunnen beleven.

Voor Pam, Floor en Juke werkt de aanpak goed. "Willen jullie de binnenspeeltuin zien?", vragen ze enthousiast aan de journalist en de fotograaf. De drie kinderen rennen naar een ruimte die zelfs voor volwassenen niet te weerstaan is: een doolhof van trampolines, klimrekken, glijbanen en een metershoog spinnenweb waar je jezelf doorheen kunt laten vallen, onvoelt zich voor onze neus. Een speelruimte die het Peter Pan-effect heeft, op de meest stijve volwassene. Hier wordt iedereen weer kind. Daarmee is de binnenspeeltuin misschien wel het beste symbool van de doelstelling van Het Vergeten Kind: ieder kind zich weer zorgeloos kind laten voelen.

Ook voor Hotel Heppie Almere liggen de plannen al klaar voor het ultieme 'kind zijn'-paradijs. Iedereen die wil helpen om ook hier onbezorgde kindervakantie te creëren, is welkom als sponsor.

DEBASVOORÉÉNDAG

Kun je als kind of jongere met grotemensenzaken bemoelen? Ja, vinden we bij Het Vergeten Kind. Zeker als die 'grotemensenzaken' direct invloed hebben op jouw leven. Daarom richtten we in 2016 onze jongereraad 'The Unforgettables' op. Vanuit hun eigen ervaring vertellen jongeren wat zij zouden veranderen in de jeugdhulpverlening om écht het verschil te maken.

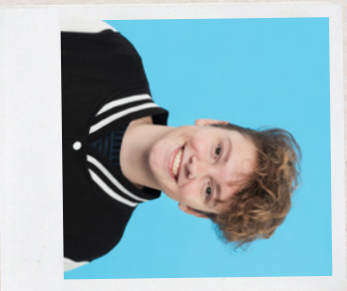
Jules (19)

Kijk naar de persoon, niet naar de stoornis

Wat ik zou veranderen binnen de jeugdhulpverlening?

Ik heb een hele lijst:

- Wederzijds respect tussen begeleider en jongere;
- Kijk naar de persoon, niet naar de stoornis;
- Luister ook naar het kind, niet alleen naar de ouders;
- Geef jongeren het vertrouwen om open te zijn;
- Pak extreem problematisch gedrag meteen aan;
- Werk aan een stabiele thuisbasis;
- Controleer de kwaliteit van het werk van hulpverleners;
- Geef niet alleen aandacht aan jongeren die agressief gedrag vertonen;
- Verkort de wachttijden voor zorg en opvang;
- Verbeter de communicatie tussen instellingen en hulpdiensten.

DEBASVOORÉÉNDAG

Gabriëlle (19)

Mijn kat bij mij thuis

Wat ik het liefste zou veranderen, is dat er op Groepen en Instellingen soepeler wordt gekeken naar huisdieren. Ik heb namelijk een kat die ik heel erg mis. En als ik de baas was, zou mijn kat lekker bij mij wonen. Op dit moment woont mijn kat bij mijn moeder en daar is mijn broer ook vaak. Ik heb geen goede relatie met mijn broer, sterker nog; ik heb een hele slechte relatie met mijn broer. Zelfs de politie moet soms ingeschakeld worden. Daarom ga ik minder naar mijn moeder toe, waardoor ik mijn kat helaas ook minder zie...

Ik heb aan mijn hulpverlener gevraagd of mijn kat bij mij kan wonen, maar dat mag niet. Omdat er een kans is dat andere bewoners een allergie hebben... terwijl dat helemaal niet het geval is. Als ik vandaag de baas zou zijn van mijn instelling, zou ik dus gewoon een uitzondering maken voor mezelf. En misschien ook wel voor andere jongeren die hun huisdier nodig hebben. Want mijn kat kan mijn dagelijks leven enorm veranderen, maar niemand die dit ziet.

Laura (15)

Luister naar het kind

Als ik één dag alles zou mogen veranderen wat ik wilde... zou het eigenlijk om maar één ding gaan. Ik zou willen dat er meer naar het kind gekeken wordt in de jeugdhulpverlening! Echt naar het kind, want een kind beleeft de dingen vaak anders dan dat een ouder of een hulpverlener dat doet. Het is belangrijk om het hele plaatje te zien.

Een kind is geen pop, een kind voelt dingen en maakt zich zorgen, al laat hij of zij dat niet altijd goed zien. Pas als je echt goed luistert en kijkt, kun je ook tot een echte oplossing komen. Een kind van de ene naar de andere plek laten verhuizen, is bijvoorbeeld geen oplossing als je het hebt over de woon situatie. Verhuizen is spelen met de gevoelens van kinderen. Ik heb het zelf meegemaakt dat ik van thuis naar een crisisopvang moest en daarna naar verschillende leefgroepen. Dat heeft mij het gevoel gegeven dat ik niet echt een thuis heb gehad. Ik voelde me in die tijd niet echt gezien of begrepen. En dat hebben andere kinderen die zo vaak moeten verhuizen vast ook niet. Dus zorgen dat het kind wordt gezien en begrepen, dat zou ik veranderen.

Nicole (18)

Wachttijden voor therapie verkorten

Ik ben Nicole, 18 jaar en ik woon op een leefgroep. Ik zou graag iets doen om de wachttijden voor therapie te verkorten en ik zou de overgang van 18- naar 18+ minder groot te maken. Nu ik 18 ben, sta ik voor grote veranderingen. Veranderingen waarvan wordt verwacht dat ik ze zelf oppak. Ik moet bijvoorbeeld een uitkering aanvragen, maar heb geen idee hoe dat werkt.

Omdat ik 18 ben, moet ik ook op zoek naar een nieuwe woonplek. Ik kan niet blijven op mijn groep, omdat ik niet meer onder jeugdzorg val. Ik heb onmiddig gezocht naar plekken voor jongvolwassenen, maar die zijn er bijna niet. Ik heb nu een plek gevonden en ik kom in een groep met iemand van zestig. Een vriendin van me woont er gelukkig ook. Zij is negentien, maar daarna is de jongste alweer dertig. Terwijl leeftijdsgenoten juist zo belangrijk zijn.

Dan mijn tweede punt: kortere wachttijden voor therapie. Jongeren moeten soms maanden wachten. En hoe langer je wacht, hoe meer je achteruit gaat en hoe langer je therapie vervolgens weer duurt. Ook de wachttijden voor woongroepen zijn lang. Jongeren die nu gesloten wonen, kunnen door gebrek aan ruimte niet doorstromen naar een open groep. Voor de trauma's die zij daardoor oplopen is ook weer therapie nodig. Hierdoor loopt alles vast en is het vaak lastig om voor je 18e goed verder te kunnen met je leven, terwijl de zorg voor jeugdigen dan wel ophoudt...

Shaye (19)
Zo min mogelijk stress voor kwetsbare kinderen

Als ik voor één dag de baas van de jeugdhulpverlening mocht zijn, dan zou ik ervoor zorgen dat er zo min mogelijk kinderen op de verkeerde plek worden geplaatst. Op dit moment is het namelijk zo dat kinderen vaak niet meteen op de goede plek geplaatst worden. Hierdoor moeten ze vaak verhuizen en voelen ze zich rot. En dit terwijl kinderen die in de jeugdhulpverlening terechtkomen, het al moeilijk hebben. Je was niet veilig, daarom woon je niet meer thuis. En dan verhuis je in de jeugdhulpverlening ook nog eens heel vaak; ook dat voelt niet veilig.

Zo heb ik dat zelf ook ervaren: het duurde lang voordat er een passende plek voor mij was gevonden. Of, beter gezegd: er was wel een passende plek, maar ik mocht daar niet blijven wonen. En dat geldt niet alleen voor mij: ik ken niemand die uit huis is geplaatst en die langer dan anderhalf jaar op één plek heeft gewoond. Terwijl we allemaal verlangen naar een plek waar je rust vindt. De onzekerheid dat je niet weet hoe lang je ergens woont en wat je volgende woonruimte zal zijn, drukt zwaar op de problemen die er al spelen. Juist met kwetsbare kinderen moet er toch voorzichtig worden omgegaan? We kampen al met een hoop. Als ik de baas zou zijn, zou ik deze kinderen op handen dragen en echt kijken wat ze nodig hebben. Zodat ze zo min mogelijk stress ervaren in het leven.

Marti (21)
Luister gewoon!

Er wordt ons vaak gevraagd wat we graag anders zouden zien op groepen, bij begeleiders, in de zorg voor kinderen of jongeren. En weet je... ik word een beetje moe van die vraag. Want steeds weer geef ik aan wat ik mis in de zorg, maar wordt er iets mee gedaan? Ik weet niet hoe vaak ik al heb aangegeven dat er niet genoeg zorg is voor jongeren boven de 18. Als volwassene en 'ex-jeugdhulpverleningskind' krijg ik namelijk niet de hulp waar ik volgens de wet recht op heb. Zorg voor jongeren tussen 18 en 23 jaar is ver te zoeken in Nederland, terwijl dit eigenlijk vanzelfsprekend zou moeten zijn als vervolg op de jeugdzorg.

Op dit moment ben ik 21. Als ik hulp wil, moet ik daar zelf naar zoeken. Ik word van het kastje naar de muur gestuurd. Dit moet makkelijker kunnen, maar dat is mijn mening... ik ben bang dat daar weer niet naar geluisterd wordt...

Jacqueline (20)
Betere en langere indicaties

Ik heb het idee dat er niet altijd goed geluisterd wordt naar kinderen. Sommige kinderen willen uit huis geplaatst worden en moeten daarom smeken. Die zitten dan maanden in een onveilige situatie terwijl andere kinderen uit huis geplaatst worden terwijl ze dat niet eens willen. Daar was ik een van. Ik had niet het idee dat er naar mij geluisterd werd.

Daarnaast heeft mijn gezin inmiddels al dertig hulpverleners gehad. Waarom? Omdat elke keer als we een indicatie kregen, deze maar een half jaar geldig was. Dus na ieder half jaar moet je weer opnieuw beginnen en dat dan steeds met nieuwe mensen. Dan kom je gewoon niet vooruit. Maar dat is niet eens het ergste. Wat ik het ergste vind, is het dossier dat er over mij gemaakt is, dat vol met fouten staat. Dit dossier kan ik wel inzien, maar niet aanpassen, zelfs al staan er dingen in die niet kloppen. Dit dossier blijft jaren bewaard en kan mij dus onterecht blijven achtervolgen...

Wat ik dus zou veranderen: luisteren naar het kind en ervoor zorgen dat er betere én langere indicaties komen. Ook moet er voorzichtig worden omgegaan met de dossiers en als er fouten in staan moeten deze aangepast kunnen worden. Als het om ons, de jongeren gaat, dan is het toch logisch dat er goed naar ons geluisterd moet worden.

Anouar (15)
Een plek die je thuis kunt noemen

Ik was jong toen ik voor het eerst moest verhuizen. Namelijk zes jaar. Vanaf die leeftijd verhuisde ik van plek naar plek en dat is doorgegaan tot mijn vijftiende. Soms kijk ik naar mijn vrienden, die in normale huizen wonen in normale situaties en dan denk ik: waarom? Waarom wonen zij hun hele leven in hetzelfde huis en ik niet? Waarom moet het zo moeilijk zijn? Voor mij en voor al die andere kinderen? Dit moet toch makkelijker kunnen? Als ik voor één dag de baas zou zijn, dan zou ik ervoor zorgen dat niemand meer hoefde te verhuizen. Ik wil een vaste plek. Een plek waar ik tot rust kan komen en waar ik vrienden heb. Een plek die ik echt een thuis kan noemen.

STERK, ZELFSTANDIG EN MÉT JE BABY DE MAATSCHAPPIJ IN

Sterk Huis biedt warme en veilige opvangplekken voor iedereen die hulp nodig heeft. In tijden van crisis kun je hier tot rust komen en bouwen aan een veilig en zelfstandig leven. Unforgettable* Moaïke en ambassadeur Saor Koningberger krijgen een rondleiding op deze inspirerende plek en nemen een kijkje op tiernemoederafdeling Lima.

*Om niet over, maar met jongeren te praten, richtte Het Vergeten Kind vier jaar geleden de jongerenraad 'The Unforgettable's' op. Een raad gevuld met kinderen en jongeren die weten hoe het is om in een kwetbare situatie op te groeien. Het Vergeten Kind vindt dat juist hun mening er toe doet. The Unforgettable's laten hun stem horen en er wordt naar hen geluisterd. Het gaat immers om hun leven, hun probleemtek en hun leefomgeving.

Een warm welkomsteam, bestaand uit Karlien van Eijck (projectleider), Kelly Mulders (pedagogisch hulpverlener van tiernemoederafdeling Lima) en Moaïke Krielant (communitycoördinator), staat klaar bij aankomst. Voor Unforgettable Moaïke is Sterk Huis een bekende plek. Moaïke wil later graag in de jeugdhulpverlening werken en loopt hier nu stage. Voor ambassadeur Saor is het de eerste keer dat ze hier is: "Ik kijk er erg naar uit om kinderen en jongeren te ontmoeten die hier verblijven", zegt ze. De rondleiding begint bij de Tovertuin, die is gerealiseerd door Het Vergeten Kind en ook wel de 'Healing Garden' wordt genoemd. Ondanks dat het een regenachtige dag is, is het toch de moeite waard om het even te zien. "Het is een veilige plek waar je even het gevoel hebt vrij te zijn. We wilden dat kinderen hier de mooiste achtertuin van de klas zouden hebben", zegt Karlien.

Aan de Slag

Binnen ontmoeten we Queeny (15). Zij gaat vier dagen per week naar Aan de Slag, een project voor jongeren die tijdelijk niet naar school kunnen. "Om negen uur 's ochtends ga je naar het klaslokaal", vertelt Queeny. "Daar kijken we bijvoorbeeld het journaal en beantwoorden we vragen over wat we hebben gezien. Hierna praten we over hoe het met ons gaat en na de pauze starten we met het huiswerk." Karlien vertelt dat Aan de Slag bewust geen school is, omdat het de bedoeling is dat kinderen en jongeren zo snel mogelijk doorstromen

naar echt onderwijs. "Sommige meisjes die hier zonder ouders in de crisisopvang wonen, komen bijvoorbeeld uit de jeugdprostitutie of kunnen om andere redenen niet veilig naar school. Hier komen ze weer in een normaal leefritme en daar hoort een vorm van school en omgang met andere kinderen bij." Queeny vond het eerst best lastig om weer contact met andere kinderen te maken, maar uiteindelijk is dat goed gelukt. "Ik heb hier vriendeninnen gemaakt en ben ook weer een beetje gewend aan een normaal leven. Nu ga ik oliever één dag per week naar mijn eigen school."

Tiernemoederafdeling

Van Aan de Slag lopen we langs de koffiecomer en het tweedehandswinkelje. Dit zijn leer- en ervaringsplekken voor jongeren die dit nodig hebben, maar (nog) niet buiten Sterk Huis aan de slag kunnen. Unforgettable Moaïke vertelt daarover: "Het zijn hele fijne plekken om te kunnen leren en ervaren. Het helpt namelijk ook met denken aan andere dingen, als je in de koffiecomer werkt, ben je niet alleen met je problemen bezig, maar gaat het ook gewoon over hoe je een goed kopje koffie zet." We komen uit op de tiernemoederafdeling, die de naam Lima draagt. Het eerste wot Saor en Moaïke opvalt is het bondje met gezamenlijke afspraken. Het draait hier om veiligheid, respect, gelijkheid, eerlijkheid en privacy. Projectleider Karlien legt uit hoe het werkt op deze afdeling. "Aanstaande moeders komen meestal halverwege

IK HEB HIER VRIENDINNEN GEMAAKT EN BEN WEER GEWEND AAN HET NORMALE LEVEN

Saar: "Hoi Jennifer, wat fijn dat je met ons wil kletsen. Hoe kwam je erachter dat je zwanger was?"

Jennifer lacht: "Ik was twee dagen overtuigd en heb een test gedaan, mijn vriend wist dat ik die test ging doen en daarna heb ik hem gebeld. Ik heb vervolgens eigenlijk alleen maar gehandeld naar mijn gevoel. Tussen mij en mijn vriend gaat het ook best goed, we hebben nog steeds wat. We gaan het echt samen doen. De babykamer bij hem is ook al af."

Saar: "Ik heb dit jaar ook mijn eerste kindje gekregen en ik vond het al spannend om alles wat er op je af komt. Laat staan als je zo jong bent als jij! Ben je bezorgd over het moederschap?"

"Vroeger heb ik in de kinderopvang gewerkt en hier ben ik erachter gekomen dat ik een zorgzaam en lief iemand ben. Eigenlijk ben ik best relaxed. Ik heb al mijn spullen al en mijn bevallingsplan is af, want mijn nestelddrang begon al met acht weken, haha."

Kelly, pedagogisch hulpverlener bij Lima, vertelt: "Als de baby er eenmaal is, worden zowel de moeder als de vader geobserveerd. We kijken of ze meer begeleiding nodig hebben. Wij kunnen de zorg voor de baby ook een nachtje overnemen als dat nodig is. Het is niet niks en sommige meisjes zijn pas 14 jaar."

Saar: "Wat heb je hier tot nu toe geleerd, Jennifer?"

"Van alles. Verzorging van een baby en flesjes maken, maar ook hoe je de financiën op orde houdt. Toch weet ik natuurlijk pas echt hoe het zal zijn als ze er eennood is. Sommige meiden op de groep hebben hun kindje al gekregen en we helpen elkaar ook wel, en mijn vriend komt ook langs."

Saar: "Je krijgt dus een meisje? Gefeliciteerd, wat leuk!"

Jennifer glundert. "Dankjewel, ik wilde ook heel graag een meisje!"

Kelly vertelt dat het doel van Lima is dat de moeders zelfstandig kunnen wonen en het alleen kunnen redden. Sterk, zelfstandig en met baby de moederschap in. "Dat wil ik ook graag," zegt Jennifer. "Nu woon ik nog samen met een ander meisje op een unit, maar binnenkort krijg ik er een voor mijzelf en de baby. Dan lijkt het meer op zelfstandig wonen zoals het later zal zijn."

Wen mogen de unit van Jennifer bezoeken. "Het is wel echt een rommelige hoor", waarschuwt ze, terwijl ze de deur opent met haar pasje. Een unit heeft een eigen keukenje, een douche, een wc en twee slaapkamers. In haar kamer staat een bed voor haar en een ledikante voor de baby met een dromenvonger erboven. Ook de commode staat al klaar. Op haar vensterbank staan foto's van familie en vrienden. In het

midden staat een stijfklank met daarop een mandje met gestreken babykleding. "De nestelgang is wel te zien hè?" lacht Jennifer. "Ik houd van plannen, het liefste zou ik mijn bevallingsdatum alvast prikken en ik ben ook al aan het nadenken over wat ik haar wil meegeven." Na nog even kletsen, is het tijd om afscheid te nemen. Saar geeft Jennifer een knuffel.

Saar: "Ik wil nog even zeggen wat een respect ik voor jou heb, Jennifer. Volgens mij doe je het supergoed. Hoe ga je hier straks weg denk je?"

"Ik vertrek als een zelfstandig iemand die haar leerd orentent de financiën heeft behaald. Dit is een fijne tussenstop. O ja, en ik vertrek hier met mijn kleinje natuurlijk," zegt ze. "Daar heb ik zin in. En nu go ik zelf ook. Ik moet de stad in, want ik wil nog wat spulletjes hebben voor mijn dochtertje!"

WAT HET BETEKEN OM EEN UNFORGETTABLE TE ZIJN...

De jongeren in onze jongerenraad The Unforgettables delen hun verhalen en laten hun stem horen om het leven van alle kwetsbare kinderen in Nederland te verbeteren. Om dit goed te doen, volgen ze een driejarig programma vol met trainingsweekenden en workshops, waarin expressie, zelfontwikkeling en waardevolle momenten met elkaar centraal staan. Vier jongeren vertellen waarom het voor hen belangrijk is om een 'Unforgettable' te zijn.

HIER LEER IK DAT IK WEER MENSEN KAN VERTROUWEN

Anouar (15)

Ik vind het heel erg belangrijk om andere kinderen te helpen, daarom zit ik bij The Unforgettables. Ik weet hoe het is om in een opvang te wonen en ik wil dat andere kinderen het beter hebben dan dat ik het heb gehad. Of dat kinderen überhaupt niet in de opvang terecht-komen, dat zou natuurlijk helemaal mooi zijn. Maar los van het feit dat ik met mijn verhaal anderen kan helpen, is het ook gewoon heel fijn om een Unforgettable te zijn. Ik kom tot rust tijdens een trainingsweekend, ik geniet heel erg en ik leer hele toffe dingen zoals schrijven, yoga of debatteren. Maar wat ik het meest waardevol vind dat ik hier heb geleerd, is dat ik mensen weer mag vertrouwen. Als ik iets deel of als er iets gebeurt, blijft het hier bij ons, en hoef ik niet bang te zijn dat iemand iets doorvertelt.

IK ZOU GRAAG WILLEN DAT KINDEREN EEN VASTE PLEK KRIJGEN

Elke (18)

Ik kijk altijd heel erg uit, naar de trainingsdagen en weekenden van The Unforgettables. We zijn één grote familie, we kunnen alles met elkaar delen en het fijne is dat we elkaar ellemoed accepteren, precies zoals we zijn. Naast dat het een grote knuffelpartij is, leren we op een weekend ook heel erg veel. Zoals interviews, schrijven, presenteren. Het belangrijkste van The Unforgettables is voor mij toch wel dat we samen de jeugdhulpverlening verbeteren. Wat ik graag zou willen bereiken, is dat meer kinderen een vaste plek krijgen als ze niet meer thuis kunnen wonen. Een gezinshuis waar ze het leuk hebben bijvoorbeeld. Of als dat niet kan in ieder geval een vaste leefgroep waar ze niet om het jaar weg moeten. En wat ik ook belangrijk vind, is dat kinderen de ruimte krijgen om te kunnen ontspannen, ook als ze op de opvang wonen. Kinderen verdienen het om kind te zijn en plezier te hebben.

WE LATEN ONZE STEM HOREN EN ER WORDT GELUISTERD

Alondra (13)

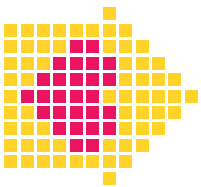
Mijn moeder, broers en ik hebben een tijdje in de vrouwenopvang gewoond, zo zijn we met Het Vergeten Kind in aanraking gekomen. Nu zitten we alle drie in de jongerenraad en daar ben ik heel erg dankbaar voor. Waarom? Omdat ik zoveel heb geleerd! Bijvoorbeeld dat je bij interviews nooit meer moet vertellen dan je wilt, dat je eigen grenzen het allerbelangrijkste zijn. Ook heb ik geleerd dat wij Unforgettables allemaal verschillend zijn, maar op de een of andere manier ook weer hetzelfde. Dat komt omdat we elkaar begrijpen en dat is ook waarom ik het hier zo fijn vind. Maar het allerfijnste vind ik dat we onze stem kunnen laten horen en dat er geluisterd wordt. Daarom zou ik heel graag nog meer aandacht willen voor ons en Het Vergeten Kind. Zodat ieder kind zich zo gehoord voelt als wij.

Louis (18)

The Unforgettables zijn bij elkaar om een stem te zijn voor andere kinderen die het moeilijk hebben én om onszelf te ontwikkelen. Dat vind ik een hele mooie combinatie. Elke jongere uit The Unforgettables draagt op zijn of haar eigen manier een steentje bij. Soms is het met iets kleins, zoals een verhaaltje in een magazine, en soms help je mee met een hele campagne van Het Vergeten Kind. Wat we ook doen, we doen het met z'n allen. Wat ik graag nog zou willen veranderen met The Unforgettables? Dat er meer zorgzame aandacht komt voor kinderen die in een opvang moeten wonen. Zelf heb ik 1,5 jaar op een opvangplek gewoond en ik heb gezien dat er eigenlijk gewoon te weinig tijd of te weinig mensen zijn om oprechte, zorgzame aandacht te bieden. En dat terwijl we altijd zeggen dat kinderen de toekomst zijn. Laten we onze zorg dan ook zo inrichten dat er tijd is en mensen zijn om echt naar kinderen te luisteren en te zien wat ze nodig hebben.

MEEER ZORGZAME AANDACHT IN OPVANGLOCATIES

OVER HET VERGETTEN KIND

Nederlandse kinderen behoren tot de gelukkigste kinderen ter wereld, zo blijkt uit onderzoeken. Maar helaas geldt dit geluk niet voor alle kinderen in ons land. Nog te vaak gaat het fout, soms zelfs heel erg fout.

Duizenden kinderen in Nederland kunnen niet meer thuis wonen. Ze zijn verwaarloosd of mishandeld. Ze zijn gewuicht voor geweld of uit huis geplaatst, omdat ze niet meer veilig waren. De trauma's laten diepe sporen na. Het maakt onzeker, bang en boos.

Ook zijn er veel kinderen die wel thuis wonen, maar die dogelijks geconfronteerd worden met ernstige problemen. Problemen van hun ouders, waar kinderen niets aan kunnen doen en waar ze ook niets aan kunnen veranderen. Maar waar ze wel de dupe van zijn. Verschuiven, grote schulden, psychische problemen en onvermogen van ouders zetten kinderen volledig klem. Ze raken eenzaam en geïsoleerd.

Als er thuis dingen misgaan, geven kinderen zichzelf daarvan de schuld. Terwijl zij altijd alleen maar slachtoffer zijn.

Het Vergeten Kind zet zich in voor deze kinderen. Ook organiseren en ondersteunen we diverse projecten en activiteiten om hun situatie te verbeteren.

Zo draagt Het Vergeten Kind op verschillende manieren bij aan het versterken van beschermende factoren, zoals zelfvertrouwen, sociale vaardigheden en veerkracht. Heel erg belangrijk, omdat dit kinderen kan beschermen tegen de ernstige gevolgen van traumatische gebeurtenissen.

Het Vergeten Kind zet zich in voor een positieve omgeving voor kwetsbare kinderen. Wij noemen dat een 'klimaat van aandacht'. Een omgeving waar het veilig is en waar warmte

en positieve aandacht is. Waar ze samen (leren) spelen en vrienden maken. Waar zorgen en nare herinneringen plaatsmaken voor succesmomenten en een glimlach. Zodat ook deze kinderen de toekomst weer zonnig tegemoet zien.

Vergeten?

We bedoelen met 'vergeten' niet dat hun ouders ze vergeten zijn of dat hulpverleners zich hun lot niet aantrekken. We bedoelen wel dat deze kinderen zich vergeten voelen. Omdat hun belang niet centraal staat. Omdat hun moeilijke gedrag niet begrepen wordt als een schreeuw om positieve aandacht. Omdat ze niet mee kunnen doen en anders zijn. Omdat ze zich afgewezen en niet gehoord en gezien voelen. Omdat ze telkens opnieuw moeten doorverhuizen naar een andere zorginstelling of leefgroep. Ze hebben op jonge leeftijd al te veel meegemaakt. Ze zijn terechtgekomen in systemen waarin ze maar door blijven draaien en in een neerwaartse spiraal terechtkomen.

SAMEN STAAN WE STERKI! WAT KUN JIJ DOEN?

Teken de petitie 'Stop de Carrousel'

Tijdens de Week van Het Vergeten Kind 2019 voeren we campagne om het doorplaatsen van kinderen die niet meer thuis kunnen wonen te stoppen. Steun 'Stop de Carrousel' en teken voor 4 februari de petitie via hetvergetenkind.nl.

Ben je nog geen donateur?

Word donateur en help ons deze kinderen echt verder te helpen. Want zij verdienen het dat wij niet wegglijken. Met jouw steun kunnen wij impactvol werken en zorgen dat de jeugdhulpverlening structureel verbetert. Ga naar hetvergetenkind.nl/donateur.

Word vrijwilliger

Wil jij je inzetten voor kwetsbare kinderen in Nederland? Meld je dan aan als vrijwilliger en ontdek wat jij allemaal kunt doen voor ons.

Meld jouw project aan

Ben jij een jeugdzorgprofessional en heb je een vernieuwend idee, initiatief of project dat ervoor zorgt dat de jeugdhulpverlening op individueel en/of organisatielevel verbetert? Laat ons dat dan weten! Het Vergeten Kind ondersteunt graag projecten die het belang van kinderen voorop stellen. Via hetvergetenkind.nl kun je een aanvraag doen voor (financiële) ondersteuning.

In gesprek in de regio

Ben jij (gemeente)beleidsmaker, jeugdprofessional (of organisatie), betrokken bij een lokaal initiatief of ben je op een andere wijze werkzaam met kinderen uit onze doelgroep? En wil je met ons kennismaken om samen de situatie voor de kinderen te kunnen verbeteren? Neem dan contact met ons op. We gaan graag in gesprek.

COLOFON

EEN ‘BIG THANK YOU’ AAN

FEMKE VAN ABELEN, FRANCIS BEUKEVELD, ANJA BROUWER, WOLTER DOORNBOS, KARLIEN VAN EUCK, NATASJA FROGER, MARJOLEIN GEERTS, MARGRIT KAUVERBOER, SAAR KONINGSBERGEN, MAAIKE KRIELAART, DOLORES LEEUWIN, JOHNNY DE MOL, KELLY MULDER, ROB VAN OTTERDIJK, ROB PLESSEN, JUVAT WESTENDORP, BABETTE VAN VEEN, ANS VAN DER VELDEN EN ALLE VRIJWILLIGERS. EXTRA VEEL DANK AAN DE KINDEREN EN JONGEREN DIE MEEWERKTEN AAN DE ARTIKELEN: JEFFREY, CHERILYN, IRIS, LIEKE, QUEENY, JENNIFER, JAKE, PAM EN FLOOR.

En natuurlijk alle ‘props, thumbs up & respect’ voor

THE UNFORGETTABLES

ALONDRA	GABRIËLLE	LATISHA	NOOR
ANGEL	GRETA	LAURA	NOORTJE
ANOUAR	ILAYDA	LAXANA	NORA
COREY	JACQUELINE	LIMAYA	NUNO
DAAN	JANA	LOUIS	PERLO
DANIËLLE	JANAÏKA	MAAIKE	QUENTIN
DUANGO	JAMILLA	MARIT	RAFAËL
DYLAN	JORDI	MILAN	RICHARD
ELKE	JORY	MOHAMMED	ROSALIA
ELYSE	JOYCE	NATHANIEL	ROZA CELIA
ESMIRALDA	JUUL	NAREK	RUANDSON
FAHIMA	KELLY	NICKOLAY	SHARANA
FEMIA	LARISSA	NICOLE	SHAYE
FIORENZA	LARISSA F	NIKITA	WESLEY
			ZOË

MET MEDEWERKING VAN:

MEDIACOUCHES & REDACTIE Esther Porcellijn, Lianne Collignon, Sano Floret en Ellen Monnens **TEKSTREDACTIE** Ellen Buenk, Patrick van der Westelaken, Eveline van Wijnen-de Vries en Marjolijn Heemskerk **EINDREDACTIE** Dopline Schreuder
PRODUCERS Barbara de Reeke, Fomneley Portoregjo en Lianne Collignon **FOTOGRAFIE** Hons Verleur, Tjita Hähne en Bastiaan Musscher **VORMGEVING** Angeliek Vermonden **DRUK** Quorantes

DIT MAGAZINE IS EEN COPRODUCTIE VAN:

SLOTWOORD HET VERGETTEN KIND TALKS

Mijn naam is Nuno. Ik ben 19 jaar en ik maak deel uit van The Unforgettables, de jongerenraad van Het Vergeten Kind. Jullie hebben met dit mooie magazine gelezen dat voor een groot deel door ons is gemaakt, en daar wil ik jullie eigenlijk voor bedanken.

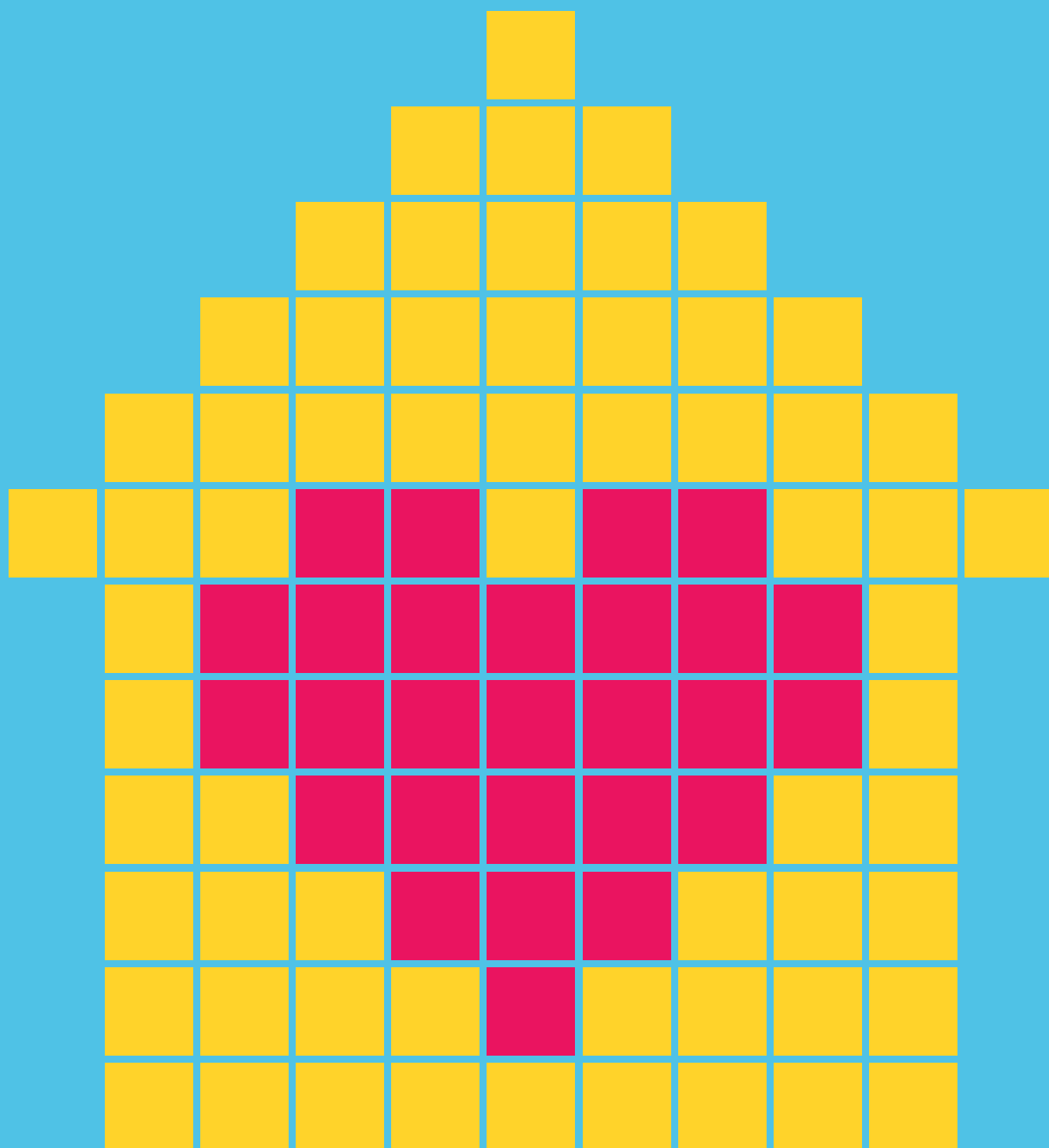
Het blad stond vol met verhalen van andere Unforgettables; jongeren die veel te vaak verhuist zijn, die geen veilige plek hadden toen ze opgroeiden. Het is erg belangrijk dat deze verhalen worden gelezen. Ik denk namelijk dat mensen van buitenaf denken dat het zorgbeleid in Nederland zo is gemaakt dat het precies aansluit op wat kinderen en jongeren nodig hebben. Of dat de jeugdhulpverlening zo is georganiseerd dat het heel goed past. Maar helaas is dat niet zo.

Hoewel iedereen het goed bedoelt, zijn er dingen die echt nog niet goed gaan. Gelukkig zijn wij er om aan de bel te trekken, om iedereen te laten weten dat deze carrousel van het doorverhuizen moet stoppen.

Dus bij deze bedank ik jullie voor het lezen en bedank ik de jongeren voor het delen. Want, wat ben ik trots op onze jongerenraad, en dan vooral op de jongeren die hun verhalen vertellen.

Hopelijk hebben we jullie wat inzichten gebracht en hopen we jullie zelfs over tot actie.

Nuno

WWW.HETVERGETENKIND.NL

